

КОСАЦІ

ЛИСТИ БУРЛАКІВ ДО БУРЛАК

Літо 2012

ч. 177

Зміст, Комета 177

Поправки до Комети 175	3
Велика Рада Ватаги Бурлаків (АП) 2011р.	4
Список Присутніх	4
Звіт з Ювілейної Великої Ради 2011р.	5
Листи оправдення з Великої Ради 2011р	8
Велика Рада Ватаги Бурлаків (КП) 2011р.	9
Велика Рада Ватаги Бурлаків (КП) 2010р.	14
Прохання Смалюхів	20
Бурлацький Лещетарський Табір 2010 — “Повола Коза”	22
Бурлацький Словник	25
Народні Приповідки	27
Бурлацькі Мудрості	27
Почтівки з Мандрівок	28
Листи від Бурлаків	32
Про доброго приятеля і друга	32
Наша Подорож	33
Вишкіл “Вертикаль III”	35
Вишкіл “Вертикаль III”	37
Тяжка Праця Одного Емерита	38
Про Богдана Медвідського “Табака”	39
Дзюньо про Альманах	41
Думки зі Заходу	41
В день ЛАДЗКА	41
Гуто на Цвинтарі	42
Дорогий Зак!	42
Гра “Football”	42
Лист від Любомира Гузара	43
Як американці хотіли Дзюня зробити дивізіонником.	44
Про Папіра	45
Прощальне слово від Бурлак – Дітройтська Колиба	45
Прощальне слово від Ватаги Бурлаків	47
Прощальний лист від Бурлаків	47
Пращальне слово Татові	48
Пращальне слово Дзядзьові	50
Пращальне Слово	50
Ігор Король	51
Пращальне слово від 45-го Відділу СУА	52
Ігор Король, Пращальне слово	53
Пожертви в пам'ять бл. п. Ігора Короля	53
Про Цюху	54
Відійшов на Вічну Ватру...Юрій Ференцевич	54
Слово Свата на Похороні Цюхи	56
Лист від Юрка Гладкого	58
Пожертви в пам'яті Юрія Ференцевича	59
Адреси Кометара	на задні окладинці

Поправки до Комети 175

Ст. 8: “Коментар” Куби що Мирон Спольский не має псевда – він від давна має псевдо “Гриф” і це подано в нашому списку і адресарі.

Ст. 9, “Про Комету,” пар. 3, лінія 1: “що її зачав видавати Магомед у 1949 році...” Магомед видав першу Комету в червні 1950 року.

Ст. 16, “Допис Хіні” “Перший Лещетарський Табір...” лінія 2: “...такий табір відбувся в Algonquin State Park, Canada.” Повинно бути “на Whiteface Mountain, New York.”

Редакція, комп’ютерна верстка, оформлення і друк: Ромі Ганкевич.
Виконано на комп’ютері Mac Pro 1,1 вживаючи програми InDesign CS4, Photoshop CS4, і OpenOffice.org 3.
Думки і погляди висловлені в дописах є властиві ВИКЛЮЧНО АВТОРАМ, за котрі Редакція Комети, ані Ватага Бурлаків не відповідає.

Коментар придержується правописного словника Г. Голоскевича.

В деяких дописах задержано відхилення, щоб віддати кольорит мови автора.

Редакція складає подяку Ігові за дозвіл вживати графічні мистецькі елементи його авторства.

Велика Рада Ватаги Бурлаків (АП) 2011р.

11-12 червня 2011 на "Вовчий Тропі"

Список Присутніх

<u>ІМЯ І ПРИЗВИЩЕ</u>	<u>ПСЕВДО</u>	<u>ПІДПОРА</u>	<u>КОЛИБА</u>
БУРЛАКИ – 16 КУРІНЬ УПС			
Володимир Дашко	Валі	---	Торонто
Лев Добрянський	Гуго Пес	Арета	Нью Йорк
Роман Гавриляк	Сват	Марійка	Нью Йорк
Володимир Гнатківський	Дзюньо	Дуня	Нью Йорк
Юрій Грабець	Старенький	---	Бостон
Данило Захарчук	Зак	Ксеня	Філадельфія
Юрій Купчинський	Куба	Вікі	Нью Йорк
Богдан Небеш	Данко	---	Вашінгтон
Юрій Попель	Юра	Віра	Нью Джерзі
Ігор Сидоряк	Сид	Адріана	Філадельфія
Орест Стецяк	Стець	---	Балтімор
Тарас Филипович	---	---	Шікаго

БУРЛАКИ – 1 КУРІНЬ УСП

		<u>ШНУРІВКА</u>	
Іван Андрійович*	---	---	Нью Йорк
Максим Артимішин	Забуда	---	Нью Йорк
Данило Бузетта	Круз	---	Нью Йорк
Роман Ганкевич	Ромі	Мелася Нич	Нью Йорк
Алекс Кнігницький	Куцик	Адя Ганкевич	Філадельфія
Ігор Карабін***	---	---	Львів
Христіан Крочак **	---	---	Філадельфія
Еван Макентаер*	---	---	Нью Джерзі
Тиміш Матійцьо	Попільничка	Ляриса Кобзар	Нью Йорк
Юстин Матійцьо	Джус	---	Нью Йорк
Микола Пилип	Машина	Таля Антоняк	Нью Йорк
Даріян Федаш	Амбасадор	---	Нью Йорк

БУРЛАЦЬКІ ЗАРАЗИ

Ярослав Бігун	Ярі	Вашінгтон
Андрій Зварун	Пурцик	Остін, Техас
Андрій Масюк	Масло	Вашінгтон
Орест Субтельний	Суб	Торонто

Також були присутні двоє Бурлачат, Софійка і Лука, діти Зака.

* Новий член, Нетяга, прийнятий до 1-го Куреня на цій Раді

** Новий член, Нетяга, прийнятий до 1-го Куреня на Лещетарськiм Таборі 27 грудня 2010

***Член Карпатської Полонини, працює підчас літа в Америці

Список підготував Хіна

Звіт з Ювілейної Великої Ради 2011р.

(з нагоди 65-ліття існування Ватаги Бурлаків)

11-12 червня 2011р. - Вовча Тропа

Присутні (дивись в прилозі)

Наради:

1. **Відкриття:** Відбулося о годині 3-ій пополудні. Відспівали Бурлацький марш, пластовий гімн. Хвилиною мовчанки згадали Бурлаків які протягом останнього року відійшли на Вічну Ватру.
2. **Оправдані:** Усно були передані оправдання від: Духа, Циля, Будди, Дені, Ляльки, Бенеша, Мартухи, Андрія Бігуна.

Письмові оправдання та привіти були прочитані від: Муња, Рака, Мозга, Папіра, Хіни, Мельона.

Пізніше при точці «Бурлаки про себе» 1-ий курінь передав усний привіт від Тараса Оконела і прочитав дуже гарний привіт від Бурлаки Юрія Пилипа який в час ВР був у шлюбній подорожі

3. **Нові дати:**

- Велика Рада (2012) 9-10 червня на Вовчій Тропі
- Мала Рада (2011) 8-9 жовтня у Зака на озері біля Лігайтону, Пенсильванія. Зак особливо заохочував членів 1-го куреня до участі.

Заувага: Порядок нарад не був представлений. Натомість, обговорення точок відбулося спонтанно.

4. **Питання:** Чому остаточно змінили дату Великої Ради 2011?

Відповідь : (Данко) У зв'язку з тим, що відбулись зміни у таборовій комісії Вовчої Тропи наше замовлення на оселю загубилося і нашу оригінальну дату призначили Чорноморцям. Курінний 1-го куреня і ватажок спільно згодилися вибрати іншу дату на ВР.

5. **Лещетарський Табір:** Зак дав зіставлення з лещетарського табору 2010 року. Табір був удалий. Приїхало дев'ять Бурлак. Одного вечора всі поїхали дивитися на гру гокею.

На таборі 2011 року, новими адміністраторами будуть Зак і Мартуха. Ці адміністратори вже розглядають різні можливості на вечірні заняття для таборовиків. Одна з пропозицій це поїхати на лижви.

Цього року Цюха, який все займався автобусовим транспортом до табору, відійшов на вічну ватру. Ватага не планує організувати доїзд на табір. Ведуться переговори про це, чи не могла б якась станиця взяти цей обов'язок на себе.

6. **Роверовий Табір:** Згадано було, що Ватага Бурлаків багато років підряд організувала роверові табори, але це припинолося після 2006 року. Зак зауважив, що Марко Чума є зацікавлений вступити до куреня і знов зорганізувати роверовий табір. До того було замічено, що Марко Траска також зацікавлений відновити ці табори. Околиці Лігайтону надзвичайно сприятливі для роверового табору. До того є нагода на прогульку гумовими дарабами по ріці на так звано «білі води».
7. **Ватажок про станичний табір:** Данко Небеш розповів про станичний табір який він з дружиною зорганізував літом 2010 р. в околиці Вашингтону. Табір був досить чисельний, вміло перепроваджений і на загал дуже успішний. Оплата за табір була значно нижча у порівнянні

до таборів на пластових оселях, і при цьому станиця Вашингтону мала прибуток. КПС не затвердила цього табору та ще покарала Дарку.

8. **Перерва:** Народи були перервані вечерею, про яку подбав Коля Пилип. Він замовив кейтера який привіз печену свинку і інші смачні речі. Бракувало традиційного бурлацького асфальту, але якось всі вижили а зі свинки лишилися лише кости.
9. **Карпатська полонина (КП):** (звітував Сид) КП присилає детальні фінансові звіти своєї діяльності, представляє шляхи якими отримує гроші від спонсорів та організацій на проведення таборів.

Сид прочитав звіт з Малої Ради КП яка відбулася 4-5 червня, 2011р. (в прилозі).

Згідно з рішенням Великої Ради 2010р., ми запрошували Стася, Ватажка КП на нашу раду. Цього року вислали офіційне запрошення. Стась вніс подання на візу до американської амбасаді але інтерв'ю йому призначили на два і пів місяця пізніше, тобто при кінці червня. Це ефективно відбрало йому можливість прибути на Велику Раду. КПС України не сприяла у вирішенню справи а КПС США мала комплікації з прискоренням запрошення. Сподіваємось, що Ватажок КП в майбутньому до нас все ж таки завітає. Треба брати під увагу, що процес запрошення мисумо починає принайменше півроку перед датою Великої Ради.

10. **1-ий курінь:** Ромі розповідав про діяльність 1-го куреня. Члени куреня приймають участь у пластових таборах. Разом зі Спартанками організують день спортивних змагань на МПЗ 2011 р. 1-ий курінь вирівняв всі свої фінансові залежності. Має приплив нових членів.
11. **Книга Бурлаків:** Була вислана подяка Сватові за його працю у виготовленню книги. Видання книги це велике досягнення для куреня. Відгук на книгу був позитивний.

Була думка дати оголошення до Пластового Шляху про продаж книги. Можна подати адресу Муня і Мартухи. КП подарувала одну книгу патріярхові Гузареві.

12. **Звіт Колиб:**

- a. Філадельфійська колиба зустрічається 5-6 разів на рік, найчастіше у гостинній хаті Зака і його підпори Ксені.
- b. Торонто: Вже два роки колиба не зустрічається.
- c. Вашингтон: Колиба нараховує приблизно 6 Бурлаків. Збирається около раз на рік.
- d. Нью Йорк: Колиба не дуже активна. Остання акція це відвідини гробів Бурлаків. На гробах поставили бурлацькі прапорці.

13. **Бурлацький вебсайт:** Гуго пригадав, що розробив та отримує вебсайт. Просив, щоб хтось з молодших перебрав на себе ці обов'язки.

14. **Бурлаки про себе**

15. **Ватра:** Підчас ватри 1-ий курінь висвітлив дотепне відео для учасників лещетарського табору, під назвою «Що не можна робити на таборі».

Старенький, з допомогою Попеля представив дуже цікаве, костюмоване, музично-озвучене привітання жінкам різних національностей.

1-ий курінь всіх забавляв цікавими точками, а щойно прийняті Бурлаки Мекентаєр і Крочак під супроводом гітар всценізували дуже оригінальну інтерпретацію Бурлацького Маршу.

На закінченню ватри заспівали «Ніч вже йде».

Неділя, 12 червня

Ватажок мав невідкладні справи у Вашингтоні і тому вирушив у дорогу дуже рано.

Зах з родиною приготував дуже смачне снідання, яке спонтанно перейшло на обід. Десь між годинами 12-1-ою пополуудні всі почали роз'їжджатися додому.

Протокол з Великої Ради написали:

Сид – зробив записки на раді і підготував рукопис

Мозок (лісар Ватаги) – набрав цей рукопис на комп'ютері

Нові Нетяги: Іван Андрійович, Христин Крочак і Еван Макентаер

Карабін грає гру з Попельничкою (Іван Андрійович Димич з права)

Старенький відстає точку і танцює з Вірою Попель

Куба, Дуна і Дзенья сидять при ватрі

Листи оправдання з Великої Ради 2011р

Дорогі Бурлаки!

З великим жалем я посилаю цей лист замість себе. Коли Ви читаєте ці слова, я вже буду у великих західних горах і національних парках, святкуючи мій 25 денний медовий місяць. Я був одружений 4 червня 2011 з прекрасною жінкою, яка поділяє пристрась до мандрівки. Я щасливий чоловік!

Будьте впевнені, що, коли я виявив суперечні дати нашої Ради та мого медового місяця, я старався з усіх сил, щоб перемістити дату. Швидко стало ясно, що це було б цьому Волокиті катастрофічно до великої міри, та що інтелекти цього мудрого клубу - я впевнений - можуть собі уявити!

Ваш бажаючи Бурлака, хоч не на Раді, думає про Вас - Бурлацька кров мені напевно навіть в цій хвилині кипить... (вінк, вінк) під великим небом зірок - де в моїй мрії переслідує мене запах асфальту.

Я сподіюся, що поки я відсутній, ви відзначите, що я мандрую по національних парках в істинному Бурлацькому стилі - протягом 25 днів, наші чоботи будуть топтати 13000 миль пустель, лісів, та гір.

Бажаю Вам успішної Ради - Я посилаю свої теплі думки 16-ому та 1-ому куреням, та будь-яким заразам, нетягам, смалюхам, що притулилися нам до колін. Як дарунок, дозвольте мені полоскотати Вам вуха пором мого скромного генія - прошу вас прочитати його на голос при ватрі.

Мандруйте!

Ст. Пл. Юрій Пилип, Волокита

П.С. У справах голосу та опінії, я позичаю мій голос як проксі моему татові.

Велика Рада Ватаги Бурлаків (КП) 2011р.

Пласт
Національна Скаутська Організація України
1 курінь УСП, 16 курінь УПС
Ватага Бурлаків

ПРОТОКОЛ

Ювілейної Великої Ради Карпатської полонини

26-28 серпня 2011 р.Б. на оселі Чота Крилатих поблизу с. Луквиця

Присутні на раді:

- Іван Гаврилко
- Андрій Винницький
- Орест Смішко
- Степан Семенів
- Тарас Войтович
- Іван Бандрівський
- Ярко Кушнір
- Маркіян Фецич
- Роман Кучкуда
- Юрко Гладкий
- Андрій Турчинський
- Андрій Кутинський
- Петро Ханас
- Віктор Мандзяк
- Ростислав Наушко
- Стас Провальний
- Назар Соколан
- Володимир Образюк
- Ігор Садовий
- Назар Тимошик
- Богдан Шиманський
- Ярема Соколовський
- Тарас Чушак
- Лесик Кулик
- + смалюхи

Урочисто відкрили раду Маршем та Гімном Бурлак.

Ватаг Карпатської полонини вручив подяки бурлакам з нагоди 65 річниці, за заснування та розбудову Карпатської полонини.

Всі всіли і перейшли до особистих звітів, хто що робив в Пласті та поза ним.

1. Особистий звіт:

Іван Гаврилко: Син росте, не матюкається і не п'є. Іван має намір бути комендантом вишколу з альпінізму «Біла гора».

Андрій Винницький: Майже не долучався до пластової діяльності, проте готовий допомагати, якщо на те буде потреба.

Всі подякували Андрію за те, що він професійно записав на студії звукозапису «Марш Бурлак», «Гімн Бурлак» та пісню «Гори, гори» гучними оплесками.

Орест Смішко: Вчора святкував день народження сина. Допомігав і відкликався, як були якісь

прохання.

Степан Семенів: Нічого не міг сказати, бо захрип. Відповіли за нього, що долучався до роботи Ватаги.

Тарас Войтович: Долучався до всіх бурлацьких заходів.

Іван Бандрівський: Нажаль не зміг долучитися до цьогорічного бурлацького табору.

Ярко Кушнір: Цього року пішов на роботу.

Маркіян Фецич: Виховник 2-й рік, став зв'язковим, закінчив 3 курс.

Допитували коли поїде на Побурлакуємо... лікарем.

Роман Кучкуда: Передав зв'язківство, долучався до пластових акцій. Приїхав із світового Джемборі, що було в Швеції – чим дуже задоволений.

Юрко Гладкий: Не долучався до пластових справ, допомагав проводити курінний 43 куреня, впорядковував дивізійний цвинтар. Працює над реставрацією цвинтаря та каплиці в Червоному. Справи з ПлаТоВаБур погані, бо немає підтримки з боку міськради та немає кому тим займатися в бурлаках.

Андрій Турчинський: Нічого не робив, лише читав бурлацьку переписку. Вирощує сина.

Андрій Кутинський: Солідарний з Туром, лише переписку не читає. До пластової діяльності не долучався. Створив сім'ю.

Петро Ханас: Працює. Готує львівський стадіон до Євро 2012. Змінив своє ставлення до пластового альпінізму. Робив ремонт вдома та на домівці.

Віктор Мандзяк: Був на різдвяній свічечці. Зайняв друге місце в п'ятому інтелектуальному конкурсі. Написав книгу.

Ростислав Наумко: Готується до захисту. Далі живе в Польщі, де і збирається залишитися на завше. Був одним з співзасновників організації «Нова генерація». До пластових акцій не долучався.

Станіслав Провальний: Нічого не змінилося. Дітей ще немає. Ремонт зробив. Активно займається Пластом. Деталі у звіті Ватага. Приємно, що люди відходять від бурлак і Пласту, але вертаються.

Назар Соколан: Нічого не написав про себе, бо в той час розказував бурлакам.

Володимир Образюк: Не долучався до таборів, закінчив ремонт трохи переживав, сину виповнився 1 рік.

Ігор Садовий: До пластової діяльності не долучався. Закінчив навчання. Захистив диплом магістра. Відсвяткував 1 рік сину.

Назар Тимошик: Захистив кандидатську роботу. До пластових акцій не долучався, але водить пластунок в гори. Будує вдома 3 поверх.

Богдан Шиманський: «Активно» провів рік. Провалив організацію «Білої гори». Долучався до табору «Вирій».

Ярема Соколовський: Король бензоколонки. Сину 3 місяці.

Тарас Чушак: Платить державі податки, народилася донька, долучався до лещетарського табору.

Лесик Кулик: В житті нічого не змінилося. Торгує лісом (не краденим).

2. Звіт колиб:

Івано-Франківська колиба (звітував С.Семенів):

На станичній акції Оскаронація Ватага Бурлаків дістала титул – кращий курінь старшопластунів в 2010 році.. Провели скельний вишкіл «Каменяр 2010». Провели сноубордовий «Без Гальма 2011» та лещетарський «ШАЛ 2011»табори, а також КАТВТ «Побурлакуємо світами..2011».

Львівська колиба (звітував Я.Кушнір):

Провели скельний семінар «Крок по вертикалі 2010». Організували винесення Вефлиемського вогню на Говерлу. Провели 15 сходин. Граємо в футбол. З колиби пішов один смалюх (Роман Стрехалюк).

Стрийська колиба (звітував П.Ханас):

Зараз відбувається спад в колибі. Провели вишкіл з альпінізму «Вертикаль». Весняний етап вишколу не провели. В колибі, окрім бурлак, зараз є 1 зараза і 2 смалюхи.

3. Звіт проводу полонити:

Писар (Назар Соколан):

Писав звіти, слідкував за привітаннями з днем народженням. Провалив бурлацький блог і привітання.

Скарбник (Юрко Гладкий):

Витрати за цей рік:

Оплата за сайт Ватага – 100 доларів (за 16 місяців). Тарас Бойчук перетягне сайт на свій хостинг, відповідно ці витрати більше нас не потурбують.

Ремонт хати в якій була минула Велика Рада – 300 грн.

Відшкодування Микиті Васильченку за День Смаку Бурлак.

Пересилання книг Американській полонині.

На лікування Олега Бабецького – 100 доларів.

Залишок в касі – 170 доларів та 139 гривень. На депозитних рахунках: 800 доларів + 3136 доларів + 471 євро.

Ватаг (Стас Провальний):

Контролював діловодства. Виконував план діяльності: прибирання в Червоному, сторіччя Пласту, створення реферантур всіх бурлацьких акцій (не зробив), проведення Ювілейної Ради, сходження на Монблан (не зробив), редактор комети, пропам'ятна книга, внески збирати централізовано, зробити сходження на неходжену вершину і назвати її на сторіччя Пласту, організація Малої Ради (було організовано дві). Через те, що є зв'язковим та станичним більше не може бути Ватагом.

Тур запропонував надати якісь відзначення Юркові Гладкому та Стасу Провальному за їх багаторічну діяльність в провіді Карпатської Полонини.

4. Голосування за надання абсолюторію:

Наум запропонував надати абсолюторій пакетом. Бурлаки підтримали таку ініціативу.

Стас поставив на голосування надання абсолюторію проводу КП:

За – 23, Проти – 0, Утримався – 1.

Абсолюторій надано.

5. Вибори нового проводу Карпатської полонини:

Прийшли до висунення кандидатур.

Ватаг:

Юрко Гладкий висунув Романа Кучкуду. Роман проти, бо йде на роботу або в армію, буде долучатися до ЮМПЗ 2012.

Тур висунув Петра Ханаса. Петро проти, бо немає бажання.

Кут висунув Івана Гаврилка. Іван проти, бо немає ні бажання, ні часу.

Юрко Гладкий висунув Стаса Провального. Проти, бо станичний і зв'язковий.

Роман Кучкуда висунув Богдана Шиманського. Теоретично може бути Ватагом. Проте, краще не зробіть і гірше теж.

Перейшли до голосування:

Роман Кучкуда – 1

Петро Ханас – 4

Іван Гаврилко – 1

Стас Провальний – 2

Богдан Шиманський – 16

Привітали Богдана Шиманського.

Перейшли до виборів писаря.

Богдан Шиманський запропонував кандидатуру Романа Кучкуди.

Оскільки більше пропозицій не було, перейшли до голосування:

За – 23, Проти – 0, Утримались – 1.

Привітали новообраного писаря.

Перейшли до виборів скарбника.

Богдан Шиманський запропонував кандидатуру Юрка Гладкого.

Оскільки ніхто не заперечував перейшли до голосування:

За – 23, Проти – 0, Утримались -1.

Привітали новообраного скарбника.

6. Питання смалюхів:

По черзі викликали до товариства всіх присутніх на раді смалюхів. Спершу тих хто вже був презентований на ВР і ще не стали нетягами.

Назар Гулик: не може стати нетягою, бо не є представлений колибі. Вчиться в Києві. В Франківську був за рік 3 рази. Як представиться колибі його піднімуть у ступені.

Тарас Павлишак: не може стати нетягою, бо не є дійсним членом Пласту. Через те, що його колись вигнали з Пласту без права повернення, вже ним і не стане. Довго вирішували, що з ним

робити. Вирішили надати ступінь Зарази. Проголосували: За – 23, Проти – 0, Утримались – 1.

Виникло питання, що є Бурлацька Правда для бурлак. Вирішили перенести в Різне.

Арсен Луковський: Був не активний протягом року. Не є дійсним членом Пласту. Тому ще досі смалюх. Обіцяв до наступної ради виправитися.

Далі батьки почали представляти нових смалюхів.

Іван Бандрівський представив бурлацькому товариству Олега Шайногу. Олег вчиться в Київському Національному Університеті Будівництва та Архітектури. Сам зі Стрия.

Петро Ханас представив Дмитра Кузьміна. Дмитро вчиться в Львівській Політехніці на хіміка. Хотів в Чорноморці.

Стас Провальний представив Юрка Ковальчука. Юрко з Луцька. Вчиться на географічному в Луцьку. Буде набирати гурток і розвивати колибу на Волині.

7. Питання Галі Стрипи:

По закінченні питань зі смалюхами вся Фанківська колиба вийшла, щоб нам щось розказати. Стас почав розказувати дуже мудро, що його ніхто не зрозумів. Далі вияснилося, що Франківська колиба пропонує товариству причепити до куреня Галю Стрипу. Зробити то для того, щоб вона набиралася бурлацької мудрості. Бурлацька мудрість їй треба, бо хоче створювати сестринський курінь. Була довга дискусія в результаті якої вирішили причепити Галю до куреня. Голосування: За – 22, Проти – 0, Утримались – 1.

8. Питання Дивізійного цвинтаря:

Було обговорено, як бурлаки доклалися до праці над дивізійним цвинтарем цього року.

Згодом голосували за те, щоб опіка над дивізійним цвинтарем була пріоритетним напрямком діяльності Ватаги.

За – 23, Проти – 0, Утримались – 1.

9. Питання прапора:

Стас зачитав листа за яким наш прапор є неправильно пошитий. Згідно правильників Пласту прапор має бути окремо для УСП та УПС. Одна сторона прапора має бути зелена для УСП та коричнева для УПС.

Вирішили пошити прапор згідно вимог пластових правильників. За формальні справи готовий взятися Стас. Роман йому допоможе.

10. Питання 100-річчя Пласту:

Роман розповів про ЮМПЗ та можливості долучення бурлак. Стас розповів про табори, котрі будуть проводитися в рамках ЮМПЗ. Бурлаки мають намір організувати 2 табори. Один роверово-водний, інший скельно-водний. Вирішили провдти 2 табори. На найближчих сходах колиб колиби мають вирішити хто за який табір береться. Попередньо Львів за скельно-водний, а Франківськ за роверово-водний.

11. Питання бурлак в інтернеті:

Назар Гулик запропонував створити презентаційну сторінку ВБ в Фейсбуку та Твітері. Ніхто не заперечував. Доручили Назару тим зайнятися.

Оскільки всі вже були вимучені мудрими нарадами і дуже голодними закрили Раду Маршем Бурлак.

Велика Рада Ватаги Бурлаків (КП) 2010р.

ПРОТОКОЛ

Великої Ради Карпатської полонини

25-26 вересня 2010 р.Б. на Рожанці поблизу с. Славське

15:00 год.

Рада розпочалася збіркою в колі, Маршем Бурлаків та гаслом «Мандруй!».

Ватаг зачитав листи від бурлаків, які не змогли бути на Великій Раді. Серед них, ті що пропустили Раду через працю та інші поважні причини (Роман Пристай, Мирон Спольський, Захар Федорак).

Перед початком Ради запропоновано внести до програми питання участі Ватаги у святкуванні 100-ліття Пласту.

1. На Раду прибуло достатньо багато Бурлак, Смалюхів та Зараз, чого, мабуть, ніхто і не чекав. Саме тому Стась запропонував, щоб кожен розповів кілька слів про себе, що змінилося в його житті від часу останньої Ради, а хто давніше не був, то за весь час відсутності.
 - **О. Вихопень:** приїхав на раду;
 - **І. Садовий:** одруження, народження сина Яреми;
 - **В. Образюк:** народження сина Ігорка, допомога в проведенні табору;
 - **Т. Войтович:** комендант скельного семінару, інструктор на Осінньому рейді, допомога в проведенні "Побурлакуємо світами...2010";
 - **І. Карабін:** сходження на семитисячник, найкращий інструктор на Піку Леніна, комендант «базового табору», що завершив сезон без летальних випадків;
 - **А. Турчинський:** народження сина;
 - **О. Смішко:** Baby-boom – народження сина;
 - **І. Гаврилко:** народження сина;
 - **І. Кисилиця:** Долучився до проведення табору «Побурлакуємо світами...2010», визначно пройдений вишкіл ЛШ першого рівня, 2 роки доньці;
 - **Т. Чушак:** Інструктор на таборі, працює над сином, ...впав з мопеда.
 - **С. Провальний:** Зв'язковий куреня УПЮ, діяльність в краю, референт табору «Побурлакуємо світами», курінний Ватаги. Особисте: працюю в друкарні, роблю ремонт.
 - **Б. Шиманський:** Колибар, комендант Білої Гори.
 - **Р. Наулко:** Писар Карпатської полонини, участь в Спільці українців у Польщі, засновник організації «Нова Генерація», зустріч з Українським гуртком.
 - **П. Ханас:** Зв'язковий куреня УПЮ, виховник, організатор скельного семінару, 3-й розряд з Альпінізму, Колибар.
 - **Ю.Гладкий:** Співпраця з Юрком Ференцевичем в питаннях догляду кладовища дивізійників

під Бродами.

- **Н. Соколан:** визначився по дівчатах, став Нетягою, Бунчужний на «Побурлакуємо Світами», виховник.

За підсумками попереднього року Ватага поповнилася кількома бурлаченятами, що не може не тішити. Діяльність молодих татів була відзначена як визначна у Ватазі за попередній рік.

2. Урочистий церемоніал:

Ватаг від імені Головної Булави УПС вручив перше відзначення УПС «Юрій в Сріблі» пл.сен.пр. Юркові Гладкому. Юрко від нагороди відмовився, висловившись, що це заслуга Ватаги, і нехай «орден» гордо висить на нашому прапорі.

3. Звіти колибарів:

- розпочав звіт **Степан Семенів** (колиба Івано-Франківськ): 10 членів колиби, 2 смалюхи. Активність колиби 70%. Заходи: «Каменяр 2009», «Соколиний табір», дві роверові мандрівки. Юнацькі: станичні, крайові пластові акції. Смалюх Т.Павлишак - чемпіон всеукраїнського етапу скалелазіння. Внески витратили на банер і два тенти.
- наступним зголосився **Петро Ханас** (колиба Стрий): 6 членів, 1 смалюх. Активність 50%. Заходи: «Планета мавп», «Астероїд мавп», інструкторські, організація соціальних акцій. Юнацькі: станичні пластові заходи.
- завершував **Богдан Шиманський** (колиба Львів): 11 членів, 4 смалюхи. Активність 70%. Заходи: «Біла гора». Юнацькі: станичні заходи. «...долучаємось до акцій по дивізійному кладовищі....».

4. Звіт проводу Карпатської полонини:

Ростислав Наумко – (писар)

- список розсилки google-groups;
- модератор на бурлацькому блозі;
- контакт з пластунами Польщі та Німеччини;
- Google-календар з днями народжень бурлаків.

Далі продовжувати виконувати обов'язки писаря не в змозі, оскільки постійно перебуває на навчанні у Польщі, але запропонував допомагати своєму наступнику.

Абсолюторій надано одноголосно!

Ю. Гладкий – (скарбник)

- усі збереження на рахунках без видатків;
- Контролює «не зрозумів, що за слово».

Юрко повідомив, що досі ніхто не зголосився перебрати в нього обов'язки скарбника полонини. Говорили про те, що це має бути хтось зі Львова, щоб легше було контактувати з Юрком.

Абсолюторій надано одноголосно!

Стась Провальний – (Ватаг)

Стась зачитав протокол з минулої ВР з переліком заходів, запланованих на 2009-2010 роки. Короткий звіт по них:

- Комета – Степан з обов'язками коментаря від КП не справився;
- День Смаку Бурлаків – не провели, відповідальні Н. Гулик, Т.Павлишак;
- Мандрівка Чорногорою - відповідальний Н.Тимошик - не відбулась через брак бажуючих;
- Мала Рада – відбулась в січні на дні народженні у Степана Семеніва у нього вдома;
- Роверова мандрівка – відповідальний Т.Чушак – відбулась;
- Табір «Побурлакуємо світами...2010» – відбувся, референт – Стась Провальний, комендант Андрій Кутинський.

Поміж цим систематично звітував до Булави УСП, зберігав прапор Ватаги, наповнював сайт, був комендантом лещетарського вишколу «Без Гальма 2010».

Проаналізував роботу реферантур, створених на минулій Великій раді в 2009 році:

«Побурлакуємо світами...» - добре, табір проведено;

«Скельно - Альпіністична» - задовільно, поза тим вишколи відбуваються систематично;

«Лещетарська» - задовільно, малий рівень зацікавленості у Ватазі, проведено 1 вишкіл.

Абсолюторій надано односторонно!

5. Обирання нового проводу Карпатської полонини:

Стась коротко нагадав усім присутнім про обов'язки діловодів, після чого почалось висунання кандидатур, обговорення і голосування:

Писар:

Андрій Турчинський запропонував Ростика Наумка / 2-за

Юрко Гладкий запропонував Назара Соколана / 13 – за

Кандидатура Назара перейшла, він тепер писар на полонині. Всі привітали.

Скарбник:

Юрко Гладкий запропонував Богдана Шиманського. Богдан дав самовідвід через роботу;

Богдан Шиманський запропонував Юрка Гладкого. Юрко висловив бажання, щоб змінилася людина. Вирішили, що Богдан чи Ярко мають перебирати досвід, щоб змінити Юрка наступного року / 12 - за

Кандидатура Юрка перейшла, він знову виконує обов'язки скарбника полонини. Всі привітали.

Ватажок:

Іван Гаврилко запропонував, щоб Стась залишився на третій рік Ватажком / 12 - за

Ростислав Наумко запропонував Богдана Шиманського. Богдан зазначив, що немає бажання / 2 - за, 1- утримався

Кандидатура Стася перейшла, він знову виконує обов'язки Ватага на Карпатській полонині. Всі привітали.

6. Зміна голови громадської організації « Пластове Товариство Ватага Бурлаків»

Пропозиція: Юрко запропонував змінити голову громадської організації « Пластове Товариство Ватага Бурлаків», оскільки її очолює не член куреня Бурлак.

Стась запропонував делегувати право вибору голови МО Львівській колибі. Голосували одноголосно.

7. Презентація смалюхів:

Спершу звітували смалюхи, що були на Раді минулого року:

Назар Гулик (інструктор на лещетарському, організував вело мандрівки та велоетап на таборі «Побурлакуємо світами...2010). Є дійсним членом Пласту.

Святослав Єлісєєв (бунчужний на стрийському СВ , комендант 2-х скельних вишколів і курінного табору)

Ярослав Кушнір (писар скельного вишколу , Білої Гори. Провід курінного Орликів)

Роман Стрежалюк (скарбник і відп. за спорядження інтендант на скельнику, виховник, бунчужний на скельнику)

Стась поставив перед хлопцями дві проблеми:

- Вишкіл виховників – мала чисельність бурлак зацікавлена займатися виховництвом;
- проблема неорганізованого «Дня смаку».

8. Презентація нових смалюхів:

Тарас Чушак презентував Романа Волощука (цікавиться заходами Ватаги, лазить по скелях);

Стась Провальний презентував Арсена Луковського (хоче підняти Київську колибу);

Юрко Гладкий презентував Олексу Марка (планує активно долучатися).

9. Планування заходів:

- Микита висловив пропозицію участі Ватаги в заходах, присвячених «Річниці Бою під Бродами» та «Дивізії Галичина». Також стояло питання, чи Ватага бере участь, чи організовуватиме ці заходи. Запропонували Микиті бути куратором у цій справі.

Голосували одноголосно.

- Стась запропонував на подоби Реферантури табору «Побурлакуємо світами...» створити реферантури кожного спеціалізаційного вишколу. Питання перенесено на Малу раду взимку 2011 року.

Перенесення на наступну раду: 8-за, 1 – утримався .

- Сторіччя Пласту і долучення до нього Бурлак.

Мова йшла про потребу проводити в 2012 році в часі I етапу ЮМПЗ два бурлацькі табори. Про формат таборів вирішили поговорити на Малій Раді взимку 2011 року.

- Ювілейна рада

Стась зачитав написану ним приблизну програму Ювілейної ради. Лунали різні пропозиції та ідеї Детальніше обговорення перенесли на Малу раду.

- Альпіністичне сходження на Монблан – обговорення перенесли на Малу раду.

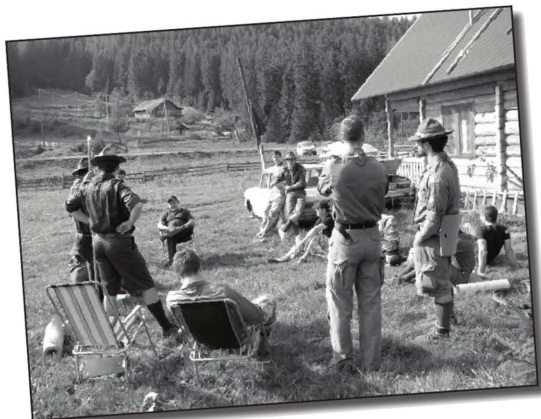
10. Різне:

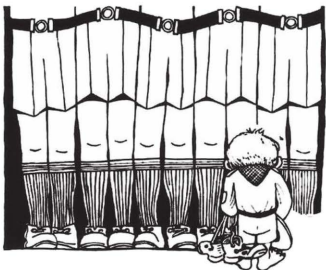
- Напрямки діяльності у Ватазі. Стась запропонував висловлювати думки щодо цього питання на форумі бурлак. Причина створення таких напрямних – мала зацікавленість Бурлак життям Ватаги.

- «Комета» : Стась повідомив, що в Америці є новий коментар. Його звали Ромі. Всі дописи з України зголосився збирати Стась і надсилати в редакцію "Комети"
- Пропам'ятна Книга Бурлак : Юрко розповідав, на якому етапі робота. До кінця року книжка має бути.
- Внески: Юрко запропонував внески збирати не на колиби, а централізовано. Це дасть змогу накопичити певні кошти та слідкувати за сплатою внесків. Також підтримали пропозицію Назара Соколана про те, щоб для студентів внесок зменшити до 50 грн за рік. Голосували одногосно. Рішення перейшло.
- Внески за 2010 рік слід погасити до Малої ради в січні 2011 року скарбнику полонини.
- Мандрівка: Ігор Карабін запропонував поговорити з крайовим проводом Пласту про те, щоб група пластунів-альпіністів підкорила один із 6000-чників і назвала його, скажімо, Пластовим. Коштує це все 2000\$.

11. Закриття

Прохання Смалюхів

Я називаюся Еван Мекінтаер, належу до 5-го куреня Ньюарку і бажаю вступити до Ватаги Бурлаків. Я люблю їздити на лещетах і вірю в Бурлацьке життя. Для мене є важливим бути в групі приятелів і мандрувати. Я є геній у композиції пісень і зможу принести мій талант до куреня. Я вибрав Ромі, щоб був моїм Татом. Я готовий на лещетарський табір.

Еван Мекінтаер

12/18/2010

Дорогі 1-ший і 16-ий курінь:

Я, Христіян Крочак, сьогодні 18-ого грудня, прохаю Вас стати членом куреня Бурлаків. Бурлацький шлях, все мандрувати, є натуральним для мене. Також я вірю, що є дуже важним здобувати і вдержувати міцне товариство і бути членом куреня Бурлаків, де все це є можливим. Я також принесу мій талант в музиці, бо я є геній в гітарі. Останньо, я хочу запросити Алекса Кнігницького, щоб бути моїм татом через мою дорогу стати Бурлакою.

Дякую,
Христіян Крочак

6/102011

Я хочу стати Бурлакою, тому бо я хочу належати до пластової родини, де я приємно можу проводити час з іншими членами. Я люблю те, що Бурлаки є веселі, жартівливі та дружні. Вони вміють забавлятися, жартувати між собою, робити смішні речі, але коли потрібно вони є відповідальні і підтримують один одного. За минулий рік, ввесь час який я провів з Бурлаками я побачив як вони вміють забавлятися, і зрозумів які веселі вони всі є. Так як і всі інші члени я дуже люблю їздити на лещетах і мав би приємність бути учасником в їхніх лещетарських таборах. Я думаю, що я би був добрим Бурлакою тому, що я також люблю багато бавитись і дуріти, але я є відповідальний до роботи. Я є генієм в спілкуванні з жінками і би вживав свій талант в Бурлацькому житті.

Іван Андрійович

До Ватаги Бурлаків:

Я, Остап Гладун, хочу долучитися до вас і стати Бурлакою. Я хочу бути Бурлакою, бо для мене важливо Пласт і братерство. Одна людина завжди щось може зробити; група людей зробиє те саме тільки ліпше. Один зробиє відтиски, а двоє вже можуть зробиє дружню руханку із "Життя в Пласті." Щоб такі речі добре зробиє треба мати довір'я своїх співробітників. Щоб добре працювати разом треба бути друзями. Нема більшої групи друзів, що може всім довіряти ніж Бурлаки, бо Бурлаки є майже як брати. Коли час приходить Бурлаки можуть добре разом забавлятися і тяжко працювати та мати вплив на Пласт, і то для мене найважливіше.

На мій вступ до Бурлаків я вибрав Дарка Федаша як тата. Дарко буде надзвичайним татом бо він вміє бути добрим Бурлакою. Так як Дарко, Я думаю, що я теж можу бути добрим додатком до Бурлаків. Я готовий тяжко працювати і додати до цієї групи братів. Мій геній є малювання і я знаю що це може допомогти.

Мандруйте,

Ст. Пл. Остап Гладун

Бурлацький Лещетарський Табір 2010 — “Повола Коза”

-Комендант - Алекс “Куцик” Книгицький

Цієї минулої зими, я мав привілей бути Комендантом на Бурлацькому Лещетарському Таборі в Glens Falls, Нью Йорк. Як в кожній Бурлацькій пригоді завдання здавалося складним, тривожним, і одночасно, я був захоплений ним. Думачи про це, що я буду відповідальний за 85 підлітків на лещетах здавалося дуже страшно. Мое занепокоєння було недовгим через те, що я мав неймовірну підтримку від мого Куреня і булави. Здавалося що наша програма сама себе вела, ми мали щастя мати добрі умовини на лещетах, веселий настрій між учасниками, і ми змогли досягнути нашої мети, не втрачаючи більше чим п'ять учасників на горі цього року. Як бонус, мені здається що ми навіть підбрали кілька зайвих дітей, які хотіли приєднатися до нашого табору.

Говорячи про програму, я порадився з моїми колегами в 1-ому Курені, і ми вирішили що ми хотіли б включити деякі нові ідеї до табору цього року, але в той сам час не втратити традицій, які зробили лещетарські табори настільки успішні у минулому. Наша перша ідея була, щоби видумати спосіб запевнити щоб таборовики ніколи не забували важливі правила лещетарського табору. Тому що Пластун є корисний, ми хотіли скористати з телівізу як є на автобусах. З добрими акторами,

виробництвом, відеокамери, письмом, і костюмами, ми зробили короткий фільм про правила на лещетарському таборі. Фільм дітям подобався, і я впевнений, що нам було більше приємно його творити. Якщо ви ще не мали нагоди його бачити, наш головний редактор Ромі розмістив його на інтернеті: http://www.youtube.com/watch?v=uF0O_bsw00O.

В додатку до цього фільму, ми також хотіли включити нову традицію до табору - гру яку ми назвали Повільна Коза. Щоб пояснити правила гри ми видумали казку яка пов'язана з Бурлацьким фольклором.

Зайве говорити, що учасникам і булаві сподобалася наша нова традиція, і наші повільні кози звертали багато гумористичних виглядів від незнайомих людей на горі. Ми навіть використовували нашу гру, щоб видумати нову Бурлацьку Мудрість для денного звіту - “Краще бути повільною козою ніж розумним задком!”

Вкінці, я не міг бути більш задоволений табором і не можу досить подякувати тим котрі мені допомагали. Це був фантастичний табір, і для мене добрий досвід!

Мандуй!

Куцик

Шалки які були роздані учасникам на таборі

Казка про “Повільну Козу”

-видумав Куцик

Тут на таборі ми граємо таку гру, яка називається “Повільна Коза”. Казка яка пояснює основу цієї гри є така:

(Прошу мати на увазі що це казка а не історія)

Ватага Бурлаків має своє джерело в Карпатах на Україні. Перші Бурлаки там жили і захоплювалися горами якими вони мандрували та їздили на лещетах. В тих часах не було “Вегменз” ані “Кост-ко,” треба було знаходити харч в природі. Згідно з гуцульською традицією, декотрі Бурлаки були пастухами та вівчар’ями.

Ну, ті Бурлацькі вівчарі були дуже пильні і страшно вважали за їхніми вівцями та козами. Але, як все є в житті, в кожній групі звірят все є принайменше один “інакший,” та ніби... повільніший.

Ті спеціальні вівці та кози все любили бавитися, їсти болото, та шукати за ясными цвітками. Додатково, вони все губилися і не могли триматися з рештою отари.

Бурлацькі вівчарі не журилися повільними козами, бо вони мали хитрий спосіб, щоби їх краще пильнувати - вони зав’язували голосні дзвінки довкола їхних ший. А як це не вистарчило вони малювали їх ясными кольорами, щоби не тільки було їх ліпше чути, але також їх ліпше бачити.

Тобто, ми граємо таку гру на таборі яка віддзеркалює цю казку. В цілім таборі є кілька дзвінків, які учасники і булава одним одному передають. Ціль є в тому, щоби тебе не зловили з дзвінком. Коли хтось має дзвінок, він мусить його комусь іншому передати, але так щоби він не знав, що ти йому передаєш, треба його хитро сховати там де та особа його випадково знайде (наприклад в чоботі або під подушкою). Кожного дня, в незнамому наперед часі, Команда скликає збірку і ті члени табору (булава включена), які в той час мають дзвінок стають Повільними Козами. Повільні Кози дістають цікаві строї які мусять носити цілий наступний день на лещетах.

В попередні Кометі я просив щоби Бурлаки прислали слова, приповідки і мудрости щоби їх можна було помістити в Комету на вічність. Тут є перше подання. Прошу додавати до тих списків і я дякую всім що брали участь.

-Кометар

Бурлацький Словник

Асфальт

(Сват) бурлацька страва

Бовдур

(Сват) дурний невдаха, незарадний

(Куба) тупий і дурний

Буйда

(Сват) неправда вістка, крутіство

Буйда на ресорах

(Сват) неправдива поголоска, щей підкреслена

Битибриндзю

(Куба) бідувати

Вимантити

(Сват) виснажити щось в настирливий спосіб

Гебра

(Сват) група людей, звичайно одного роду

(Куба) небажана товпа на лещетарських зіздах.

Гойрак

(Куба) той що вдає героя

Говня

(Сват) груба колода, звичайно у ватрі

Гула

(Сват) чоловік фізично нездарний

(Куба) незграбний і незарадний

Грамолитися

(Куба) незграно рухатися

Дати в морду

(Сват) дати поличник

Дати в шкіру

(Сват) когось побити

Дзюня

(Сват) гарна дівчинка

(Куба) панна або гарна дівчинка

Дошки

(Сват) лещети

Єндза

(Сват) сварлива жінка, shrew

Заклясти в цапа

(Куба) закрутити голову другому хлопцеві

Зарубати християнію

(Куба) Задержатися нагло на лещетах

Капличка

(Куба) безвіхідна ситуація

Кіблювати

(Сват) відбувати кару в тюрмі, або полоні

Клямоти

(Куба) всякі речі

Калібраки

(Куба) упадки коміть головою на лещетах

Курій

(Куба) ні когут ні курка, убором і поведінкою невизначена людина.

Лахувати, лаха дерти

(Сват) висміяти, leg pulling

Липа

(Сват) щось, що є підроблене, неправдиве

- Лічекрупа**
(Дзюньо) скупа особа
- Макітра**
(Сват) голова
- Мегера**
(Сват) погана жінка
- Обцибушити**
(Сват) забрати комусь гроші в нечесний спосіб
- Оп'єпшити**
(Сват) виганьбити, насварити на когось (вислів Гога)
- Пекольник**
(Сват) добрий, досвідчений лещетар
(Куба) лещетар який їде дуже скоро і відважно
- Пензлюватися**
(Сват) багатократно з'їздити й вилазити на цей самий горбок, кататися
(Куба) лещетарити на маленькому горбку
- Писок**
(Сват) лице
- Піксля**
(Сват) пушка, або слоїк з якимсь їстивом
- Пацьорки**
(Куба) молоді дівчатка
- Реванцлі**
(Сват) солодощі, тістечка
- Ривацлі**
(Куба) тісточка і інші солодкі речі
- Селеп, Селепко**
(Сват) наївний, придуркуватий чоловік
- Скупідрала**
(Дзюньо) скупа особа
- Служнути**
(Куба) виснажитися фізично
- Тижба**
(Сват) велике число людей
- Туман**
(Сват) дурень, (акцентувати 'у', бо якщо акцентувати 'а', тоді воно значить мр'яка)
- Фацка**
(Сват) бійка
- Фелі**
(Сват) волохаті стрічки, що колись накладалось на споди лещет до підходу
- Фіфак**
(Сват) спритний чоловік, використовує ситуації в нечесний спосіб
- Фраєр**
(Сват) спритний чоловік
- Фраєр або фіфак**
(Куба) wise guy, або мудрагель з квасним зубом
- Фуфела**
(Сват) сніжна заметіль
- Фригати**
(Куба) їсти
- Фарфоцлі**
(Куба) те що висить щось з убрання
- Хавіра**
(Сват) хата
- Хандра**
(Сват) поганий настрій, depression
- Циферблят**
(Сват) лице
- Шусувати**
(Куба) їхати прямо на лещетах без закрутів

Народні Приповідки

Подая народні приповідки які я знав і прошу Бурлак «доброї волі» прислати мені ті що Ви знаєте. Боюся що наші внуки будуть ледви, або ще менше говорити українською мовою і тому добре булови заховати все, що пам'ятаємо з нашого фольклору.

-Куба

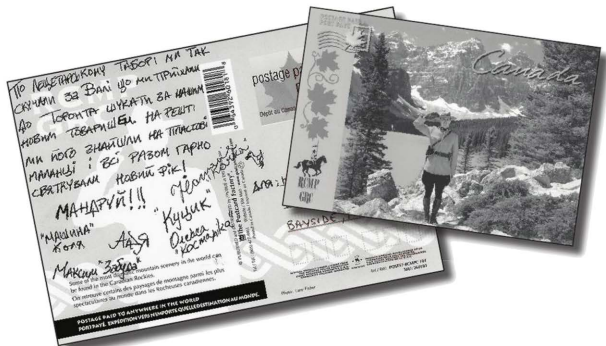
"З тої муки хліба не буде"	"Трафилоса як сліпий курці зерно"
"Баба з воза коням лекше"	"Дивиться як теля на мальовані ворота"
"Коби знаття що в кума пиття"	"Високий як тополя дурний як фасоля"
"Не все в середу Петра"	"Їдж і пий але міру май"
"Недогода старій бабі, ні на печі, ні на лаві"	"Гість в дім Бог в дім"
"Всюди добре а в дома найліпше"	"Такий мудрий, що аж дурний"
"Ліпше з мудрим згубити як з дурним знайти"	"Обіцянка вилами по воді писана"
"Громада по нитці бідному сорочка"	"Ліпше пізно як ніколи"
"Яке їхало таке здибало"	"Говори до гори а гора горою"
"Не пхай носа до чужого проса"	"Тихо ак маком сів"
"Як собі постелиш так ся виспиш"	"Трафила коса на камінь"
"Куй залізо поки гаряче"	"На злодієві шапка горить"
"На безриб'ю і рак риба"	"До трьох разів штука"
"Дарованому коневі не дивишся в зуби"	"Ні в кут ні в двері"
"Знали як варити, але не знали як подавати"	"Не мала баба клопоту, купила собі порося"
"Куди їдеш туди їдеш, а все на Підгайці"	"Чеши дідька з рідка"
"Моя хата з краю я нічого не знаю"	"Рука руку миє"
"Вийшов на тім як Заблоцький на милі"	"Дурний піп тебе хрестив"
"Три рази змір заки раз вріжеш"	"Не іди з дурним срати, бо тебе штуркне і в гімно впадеш"
"Тішитись як дідько цвочком"	"Не штуркай гімна, бо буде смердіти"
"Носиться як курка з яйком"	

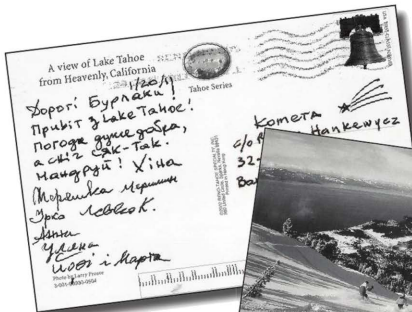
Бурлацькі Мудрості

-Куба

- "Ліпше щоби тебе гризла совість, як черевики"
- "Ліпше бути здоровим і багатим, як хорим і бідним"
- "Лекше є іти з гори з порожним наплечником як з повним під гору"
- "Піст видумали апостоли бо хотіли мати збут на рибу"
- "Ніколи так не було щоби якось не було"

Почтівки з Мандрівок

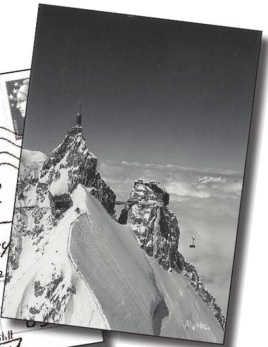
AM 5 - Au coin d'un monde de cristal
L'Appelle du Mts

Друзе Джекю
та Дороге Бурлацько

Товариство ризосте 3135A
Родичий, Близький та
Друзе ЖИТАВЕЦЬКА ПРИБЛИЖЕНЦЕ

Вітання з
Бурлацького з Снамоніх
15.09.2011 в пугобит

осінній день
моє група в
моєд ретельні 32-09 Ba
на горі Мт. Блак
і наш Бурлацько та Bayside
прапорчик мій
на з димом!! 1361
19.09.11 KARAEIM

Друзе Ваташок
Найчужіші Вітання
з Тималай та
здавно обіцята мис
твівка! Красна
реальність не
теж і мрії!!

Одного дня
Ти власними
огнило повинен сам же вря
побачити та віграти сю волю

Вітання уєвою Бурлацькому
Товариству! ЖАРБИ, ВБ
17.11.2010

Stos Pro
Galutski
Ivan
UKRAINE

А major view of Mt. Everest from Camp II with the climbing gear return trip

Листи від Бурлаків

Про доброго приятеля і друга

-Куба

Він був одним із кількох маминих синьців як прийшов з дівочої школи сестер Василянок до хлопчачої школи Тараса Шевченка при вулиці Супінського і відразу дістав псевдо «Щепцьо». Я взяв його під свою опіку, бо бачив, що він є перестрашений бути між хлопцями, які по більшій часті виростали між «вуличниками». Щоб він почував себе певнішим я навчив його говорити «глупства» і грати в голочки, бо без того ніхто з ним нечисливбися. Щоб менше відрізнятися від других, Щепцьо по дорозі до хати обтяв собі довгу гривку під якою мама ховала його «відстаючі» вуха. Як прийшов до хати мама заломила руки а тато з радості підскочив майже до стелі. Я зтягнув Щепця до спортивного товариства «Черник», бо Щепцьо мав добрий «шпурт» т.з. скоро бігав і ми разом бігали в юніорській штафеті 4x100.

Щепця родину Совети заскочили у Відні і в 1946 він з родиною «удрал» до Мюнхену. Щепцьо відразу пристав до Бурлак, ходив з нами на численні зимові і літні прогульки, а що

мав професорський нахил при кожній нагоді давав нам «виклади». Одноно разу він учив нас різвицю між смерекою і ялицею. Робусть запитався його чи цитрини ростуть на ялиці чи на смереці і як всі ревнули сміхом виклад скінчився.

Щепцьо був люблений Бурлаками, бо мав добре почуття гумору, був щирий і добрий колега, був учинний і дуже обовязковий. В Пласті він працював ак інструктор і упорядник а на Фраймані (Мюнхен), він був упорядником теперішного начального пластуна Романківа. В 1947 році він був з п'ятьома іншими Бурлаками на Джемборі у Парижі.

Так як й інші нормальні люди, Щепцьо теж мав свої мінуси, він не любив і не умів грати в карти і тому часто нам бракувало четввертого до бріджа, або покера, а тепер забракло нам доброго друга до всього.

Наша Подорож

- Сват

Липень, 2010

Два роки тому ми зголосилися на подорож плавби по Дунаю та відвідини представлення Passionsspiele in Oberammergau в Баварії Німеччина. Це представлення мук і смерти Ісуса Христа має свою історію. Про те я ще чув будучи учнем гімназії в тридцятих роках минулого століття. А саме десь в роках 1633 в цій місцевості панувала пошесть чуми і багато людей вмирало. Тоді мешканці цієї місцевості прирекли, що якщо ця пошесть відійде то це село буде представляти що 10 літ муки, смерть і воскресіння Ісуса Христа. Пошесть скінчилася і від того часу це представлення влаштовують що 10 літ. Акторами є всі жителі цього села. Ця імпреза в теперішній час стала одню з імпрез світової слави і щоб дістати квитки треба вчасно їх замовити, тому ми на це чекали через два роки.

В той час я вже мав скінчених 89 літ і я мав сумніви чи я ще доживу ці два роки до того часу, щоб поїхати на цю подорож. Але чому не спробувати? Я ж тут нічим не ризикую! Я спробував і вдалося!

Другою причиною що ми хотіли на цю подорож поїхати було те, що ми маючи вже дві подорожі великим кораблем по Середземному Морі, а другий раз до Скандинавії, хотіли тепер плисти Дунаєм, вже далеко меншим кораблем, де не було з нами тільки туристів як на великих кораблях пердтим.

Ми пливли від Nürnberg в Німеччині до Buda-Pest в Мадярщині. По дорозі ми переїздили через Німеччину, Австрію, Словаччину і Мадярщину. Плавба Дунаєм тривала 7 днів. Було дуже цікаве те, що ми водою переплили через вододіл - Continental divide. Ми зачали Nürnberg, котрий лежить на водоспаві рік на заході, що спливають до мор'я, а потім доплили до водоспаву ріки Дунай. Сталася це завдяки системі водних «шлюз» - locks. Воно відбувається так, що корабель будучи на нижчому рівні води запливає до малого басену шлюзи. Опісля замикають величезні і сильні «двері» за ним

і напускають туди води з вижчого рівня, аж доки рівень води де є корабель не зрівняється з тим що є на вищому рівні. Тоді відкривають такі ж сильні двері з переду корабля й він тоді пливе дальше по воді вижчого рівня, аж до другої шлюзи, котра його перенесе на ще вищий рівень. В цей спосіб ми переплили вододіл. По другому боці вододілу ми через ряд шлюз в діл, наш корабель осягнув рівень води в Дунаю, в кожній шлюзі осягаючи нижчий рівень.

Наперед ми прилетіли до Мюнхену. Оглянули місто, відвідали палату короля Баварії Nymphenburger Schloss та Український Вільний Університет. На другий день ми поїхали до Mittenwald, де колись жили наші втікачі з України зараз по війні. Я тоді там часто в роках 1947-9 приїздив та був змагуном на лещетах на горі Kranzberg і Damkar. Оглядав знайомі місця та був на горі Karwendel де ми колись змагалися з тою різницею, що тоді ми на цю гору підходили власними силами, а тепер там є фунікуляр – витяг гондолею на сам верх, звідки легко можна перейти на Damkar.

На другий день ми поїхали вже до Oberammergau та оглядали це представлення, котре відбулося в двох сесіях, одна о 2 год. поп. тривала 2 години, а опісля друга частина о 6-тій до кінця пізно вечером. Заля приміщує кілька тисяч людей а сцена є на відкритому воздусі. Саме представлення дуже імпресивне. В нашій групі, що начислювала около 45 людей був Митрополит Стефан Сорока з Філадельфії та священник зі Стемфорду о. Іван Кішак, оба дуже гарні й приємні особи.

На наступний день ми поїхали автобусом до Інсбруку в Австрії. Оглядали місто та були в крамниці підприємства Swarowski, що виробляє чудові кришталі та має свої представництва в багатьох державах, а також в Нью-Йорку. Відвідали ми католицьку академію, де багато наших священників одяжали докторати з теології. Пополудні Маріка я поїхали гірськими поїздами і витягами на гору Nordkette, звідки є чудовий вид на гори і місто, але ми там довго не побули, бо з'явився вітер, похолодніло і дощ зігнав нас на долину.

Звідтам ми вернулися до Німеччини та заїхали до Nürnberg, де ми мали всідати на наш корабель, але наперед ми ще оглянули місто та королівські палати Kaiserhof, та споруди, котрі дали початок гітлерівського нацизму.

Наш корабель називався Amacello та мав невелику обслугу, переважно кроати, словінці і мадяри. Всі знали достатньо англійську мову. Наша кабіна була на горішньому поземі вистачаючої величини, мала очевидно лазничку, велике ліжко, мале б'юро, та була з охолоджуваним повітрям. Це було дуже потрібне, бо через цілий час були великі спеки, але без високої вологості, котру ми маємо часто тут в Америці.

Харч був знаменитий і обильний, так що я їв за багато присмаків, на кінець переївся і перепився, а опісля нарікав на жолудок і мусів вже потім скромніше їсти і пити. До дому привіз додаткових 5 фунтів ваги. Наш корабель плів переважно ніччу, а на рано причалював коло

якогось міста де ми виходили щось оглядати. Мені в гар'ячу погоду було досить тяжко ходити, якось я тягнувся разом з усіма, пив багато води, а час до часу пиво. Перший наш причал був в Регенсбург, в котрому колись жили наші Ді-Пі зараз по війні. Звідтіля ми поплили на мальовничий яр Дунаю окремим кораблем, бо туди наш Amacello не міг дістатися. Там на кінці яру ми відвідали один монастир, де можна було напиться доброго пива.

Наступний причал був в місті Passau останнє місто в Німеччині, а далше Дунай плыве вже в Австрії, де можна було поїхати на окрему прогульку до Зальцбурга, але ми з Марійкою не їхали, бо знали це місто і лишилися на кораблі, котрий поплив далше, а наших прогульковців до Зальцбурга забрав наш корабель на наступному причалі, котрий був Melk, 1000-літньої давности монастир Бенедиктинів та резиденція королівської родини Бабенберг, з чудовою церквою та будівлями.

Нарешті ми причалили до Відня. Вечором пішли ми до оперного театру на концерт творів Моцарта, котрий очевидно був чудовий. На другий день ми мали туру по місті, але тому, що з нами був Митрополит і о. Кішак ми відвідали українську церкву св. Варвари де Митрополит відправив Службу Божу.

Що вечера ми мали entertainment і одного вечора співали, грали і танцювали мадяри. Не виглядали як цигани. Танцювали чардаша і мене одна гарнецька мадярка викликала до танцю. Я очевидно не пробував відмовлятися від такої спокуси і танцював з нею і з ішими, хоч мої ноги не дуже хотіли тримати потрібний ритм. Відтанцював і сів собі коло Марійки гордий зі себе.

Підчас дальшої дороги кораблем ми проїхали якось незаметно через Словаччину та опинилися у Мадящині й причалили вже в Буда-Пешті. Ранком як звичайно відбули автобусом туру по місті, а пополудні самі вже ходили вуличками цього міста. По англійськи мало хто розумів, а по німецьки теж ні, бо видно люди цю мову вже призабули, але ми якось дали собі раду. Просиділи ми цілий вечір в одному ресторані на дворі та оглядали мадярську

публику. Вечором наш корабель возив нас по Дунаю, де були чудові будинки над водою, гарно освітлені, а найкращий з них був будинок парламенту. Це були може найкращі види на побережі Дунаю з цілої нашої подорожі.

Тепер треба було покидати наш корабель і ми заплативши tips за послуги персоналу переїхали до якогось готелю в центрі міста. На другий день нас повезли на малярську «Пушту» де знаходилося велике і добре загощароване підприємство з кіньми та іншою худобою. Малярські кавбої показували різні штуки їзди на конях, різних тренуваних коней, включно з Lipizzaner, котрих вживають в різних показах кінських штучницю ої їзди (dressage). Були там воли, що тягнули вози, а також нас повезли на проїзд возом, але запряженим кіньми. Опісля нас гостили добрим малярським гуляшом, який ми попили пивом і місцевим вином. Грали нам музики, скрипка, цимбали та басун.

Переночували ще раз в тому готелі а на другий день відлетіли до Мюнхену де мали получення до Нью-Йорку. Дорога довжилася

бо назад треба летіти довше, бо земля під нами обертається в ту саму сторону і треба її доганяти і перегнати.

На загал нам було дуже цікаво поїхати на цю подорож мимо нашого дуже заавансованого віку, мені вже тоді було 91, а Марійця теж не є spring chicken. Тяжко ходити, а ще в гарячу погоду. Я думав, що буду сидіти собі на кораблі та оглядати гарні береги, але ця тура мала в програмі щоденне відвідування міст та оглядання різних цікавостей. Очевидно я міг лишатся на кораблі, але mimo трудностей мого старечого віку волів ходити і оглядати все разом з усіма. Усі учасники подорожі, а головно наші найближчі приятелі гарно толерували мій дуже притуплений слух, за що я є дуже вдячний, а головно мой Марійці, котра в дуже великій мірі допомогала мені поборювати всі мой недомогання.

Сват

Вишкіл “Вертикаль III”

- Петро Ханас

“... і лишилося нас двоє, я і фіра з німцями.” або Стрийський “сніжник”.

... а все починалося так добре, перший етап вишколу з альпінізму. Провід є, інструктори є, спорядження є, учасники є (і не просто учасники, а люди які мають за своїми плечима не одну скелелазну акцію, а половина взагалі зі своїм спорядженням). Потихеньку здійснювався мрія, яка вимальовувалася вже давно, зробити пластовий вишкіл з альпінізму вищого рівня. Три етапи: скельний, льодовий (на замерзлом водоспаді) і сніжно-льодовий (разом зі сходженнями на два двохтисячники). Прописана програма (за основу якої брався норматив на звання “Альпініст України”).

Коли прочитав перший прогноз, там був

сніг з дощем. Потім додався і мороз. Але саме на таку погоду і чекали, бо тоді вишкіл був би літом. Для того, за основу вираду брав не “виряд таборовий звичайний”, а свій список лавів на Кавказ. “Але яка різниця, що буде падати з неба, якщо маєш ненормальних учасників і такий самий провід”: подумав я, але не так сталося, як гадалося ...

Весело стало тоді, коли почали “спригувати” деякі учасники, але до того я був

також готовий (хто не знає, в тій "кухні" я вже давно). Потім ні мене, ні мого заступника не відпускали з роботи, вишкіл скоротили до двох днів. Але коли почав "спригувати" провід, стало ще веселіше. Першим порадував інтендант (заслаб), потім писар (хрестини), третім був бунчужний (Славсько). Останній цяха забив мій заступник (робота і особисті причини). Після того вже подумав, може все відмінити але почали дзвонити учасники: Галя, Ромко, Знаєш, Сільпо, Бамбук, Даня і Сливка. І я почав клепати провід з учасників, вже не перший раз.

26 листопада о 21.00 ввечері збірка учасник в домівці, інструктаж по спорядженню (всі самострахи і т.п. регулювали в домівці, щоб на скелях було більше часу для лазання). І ось вирушаємо: субота, 27 листопада, 7.00, виїзд двома партіями (маршруткою учасники, а провід машиною). Поки доїхали зі Стрия до підйому на скелі, все вже було біле і слизьке (я одразу зрозумів чому попередній бунчужний поїхав в Славсько). За КПП проїхали тільки перший поворот, після чого на тягучому підйомі наш "Кадік" почало страшно носити і Ромко сказав, що далі нікуди не поїде. Коли прийшли на місце таборування, нікого не було, на той час мала прийти основна група учасників, але їх не було. Ніхто з нас не здивувався, і взагалі, не було ніяких емоцій. Проводити вишкіл на Одинці, оскільки часу не так багато, а треба було встигнути. Запалили ватру, почали писати наказ, я поліз навішати перила (Біговуха і П'ятки). Ще ніколи я так тяжко не ліз на Біговуху, розпорпування "зацепів", сніг, вітер і мороз. Тільки спустився з стіни, почув якісь крики, то була друга стрийська експедиція, яка "протикала" маршрутку і з перемінним успіхом добиралася автостопом.

Відкриття, перекус і чай (постійно), почалися заняття. Вертикальні перила, горизонтальні, знов вертикальні, всяча станція і дюльфер донизу. На перилах працювало одразу дві зв'язки (забув сказати: поділ на вишколі був не на гуртки, а на зв'язки по двоє і троє учасників). Третя зв'язка в свою чергу лазила з нижньою. І так поки не стемніло. Потім почався довгий осінній вечір ...

"Слава Україні!": почулось з темряви, "Героям слава!": відповіли всі учасники стрийського "сніжника". То приїхав головний інструктор вишколу, приятель пласту Юрко Домшин. Оскільки він, пішки приїшов з рідного Хашованого (то такий хутір на Сколівщині) то всі зразу зрозуміли, що то людина ще ненормальніша за нас. Юрко міг приїхати на три години швидше, зі своїм колегою і гостем вишколу Овським на машині. Але пішки йому, напевно, було комфортніше ...

Друг головний інструктор, як людина досвідчена, сказав: що біля скель багато вовків і в близькому селі загризли бичка; ватра, хлопці, має бути велика і горіти має всю ніч. Після чого, без особливої церемонії, витягнув з машини Овського бензопилу і попиляв на кругляки три завалені буки, а ми сокирою накололи з них дров.

Після вечері і закриття була ватра, на гітарі гралось не дуже (оскільки почалася завірюха і був сильний мороз). "Хлопці, дров не жаліти, я вам правду кажу": сказав Домшин, після чого пісні чергувалися з альпінськими і туристичними бувальщинами. Хто і коли обстріляв альп-табір Джантунган з гаубиці (якою розстрілювали лавини), про сім яків, яких з'їли орли і таке інше ... Дров дійсно не жаліли, і Ромко, на ранок побачив, що спалив собі лижні штани.

...розклав я всіх учасників спати і зрозумів, що мені місця нема. Слава Богу, я був не один. Зі мною був мій спальник, і Домшин зі своїм спальником (з верблочної шерсті). Нас, не так весь день і вечір дівастав мороз, як вітер. Тому Домшин випорпав весь непотріб з нори (той, що біля вогню під Одинцем) і ми туди благополучно залізли. Ватру ми наклали достатню, щоб вона горіла всю ніч (я періодично прокидався і бачив, що ватра горить і не жевріє, а надійно горить).

Вставання прийшло о восьмій годині (десь в той час сходить сонце) хоча могло і не приходити. Неділя була вже не такою яскравою, як субота. Друг Юрко провів заняття на вертикальних (висячих) перил, закриття, Марш

Бурлаків і все додому ...

Чисельний стан вишколу: комендант ст. пл. Ханас Петро, ВБ;

- Зв'язка I:
 - ст. пл. Чернишов Роман, ЧК (бунчужний)
 - ст.пл. Стрипа Галя (писар)
- Зв'язка II:
 - ст. пл. Єлісеєв Ярослав, ВБ (інтендант зі спорядження)
 - пл. уч. Янушевський Богдан
- Зв'язка III:
 - пл.розв. Луковський Арсен (інтендант)
 - пл. уч. Волощук Роман

- пл. уч. Чернишов Богдан

Трупів нема і колибу, Слава Богу, не спалили, все ... їдемо додому.

До зустрічі на "Сосульці".

Ваш вірний слуга ст. пл. Ханас Петро, ВБ

6 грудня 2010 року Божого.

СКОБ! Мандруй!

P.S. Вибачайте, що так мало знімок. Просто фотоапарат мав прихити разом з проводом. Але провід вишколу, як ви знаєте, не приїхав ...

Тому всі світлини в стилі old school були зроблені Галиним зенітом (цифровий фотоапарат був, але карточку від нього забули в ноуті).

Вишкіл "Вертикаль III"

- Нетяга Ярослав Єлісеєв "Сливка"

Хаха, та ви ще не знаєте, як добиралася друга делегація зо Стрия.

Я ввидів як перед моім носом промчала і не зупинилася на поахи рук маршрутка до Труханова, ото думаю, добиратимуся сам. Та тут біля «секунда» ввидів Бамбука і Знаеш, які запакувували кукурудзяні палички)

-Ви виділи, що автобус поїхав-спитав я.

-Ні, а що поїхав, тікошо стояв...

Ото ми сіли в мокрому Стрию і вийшли на засніженій трасі, біля повороту на Труханів. Три Емендемси: Червоний, Жовтий і Синій попленталися ну дуже вже спішною ходою.

Як на зло, всі машини їхали назустріч, жодної у нашу сторону, і тут, «жигуль» кремowego кольору, та ще й з пасажиром спереду, запах на два сидіння трьох із сумками. Висадив біля роздоріжжя, сказав, що то дорога коротша, ото ми й зраділи, йшли ми селом разом з псами, так і в ліс зайшли і знов роздоріжжя.

-Куди йти?

-Не знаю

-Може за псом

-ТОЧНО

Так ми за псом і наробили кіл, походили по «засраних» болотах, і вкінці-кінців

вийшли до підйому, дивимся, ялинка зрубана лежить, ото й влаштуєм новий рік, тягнемо ту ялинку по тім підйомі, вже майже скелі, і тут лісоруби, ото пощастило, приперли ми ту ялинку до дерева, снігом притрусили, наче жива. Вишкіл почався внаслідок яскраво, але продовжувався ще яскравішими жумареннями і висинями на станціях і перилах, а вечірні розповіді про розгромлені ідальню, баняки, які з неї вилітали і дітей, які тішуться літаючими черпаками просто

зачарувала, під потріскування вогню, лузання грецьких горіхів і похрумкування шоколадок закікчився день.

П.С. Хочу зауважити одну неймовірну річ! Уха, яку варили на вишколі була така смачнюща, що неможливо описати, таке рідко буває!!!!!!

Ярослав Єлісеєв "Сливка"

Тяжка Праця Одного Емерита

-Сват

Живемо в Мангаттан над самою East River. В мойому помешканні маємо гарні, великі вікна, звернені на північний схід. З цього вікна видно пів неба, в якому форми хмар змінюються цілий час. Годі зловити ці зміни, кольори, форми, конфігурації, хмари є ясні або темні, веселі або понурі. Вечорами, при заході сонця, небо набирає прекрасні кольори, що скоро змінюються, і тоді ми з Марійкою засідаємо коло вікна, котре має платформу і ми її вживаємо як стіл. Тоді ми маємо наш коктейль і вечер'ю і я цей час називаю «зачарованою годиною».

Глянеш вділ, з висоти 26-го поверха, там ріка East River, широка на пів милі, а наш будинок немовби був посередині цієї ріки, бо ми якраз на її закруті. З вікна можна навіть закинути вудку та ловити рибу, бо вода вже є зараз у стіп будинку. Рікою пливають кораблі, барджі, яхти, вітрильники та човни різного рода, а літом навіть джетські та каяки. При кінці червня щорічно пливе може сотня, або більше пливаків, що пливають довкола Мангаттану, кожний ескортований каяком чи моторовим човном, всіх добре видно через льорнету. Дивує мене, що всі знаючи, що вода в цій ріці є досить занецижена, але це толерують, бо як плывеш то мусиш часами набрати води в рот. Часами дехто з них вже має досить та пливе до берега, звідки його хтось забирає. Шовечора пливають попри наш будинок яхти, і на них все якісь групи людей мають там свої забави, партії, а навіть і весілля, чути музику, співи, гамір і веселість. Однак

часами кораблів нема, ніхто не пливе і тоді ріка викликає почуття спокою та відпочинку. Найбільшою прикасою на ріці це є мости, що їх видно цілий час, а в ночі їхні підтримуючі структури та ливні є освічені у формі гірлянд. Це мости Queensborough, Triborough, Whitestone, Williamsburgh, Throgh Neck, котрий вже частинно заслонений новими будинками. В ночі рефлексії світл під мостом Queensborough творять на воді образ перфектного гребеня, але тільки тоді коли вода є гладка без ніяких забурень.

Глянеш на другий бік ріки там видно другу річку, що впадає в нашу ріку, це є Newtown Creek, і він ділить два передмістя, Brooklyn and Queens. Там бачиш скомпльковані мозаїки будинків, кам'яниці, хмародерів, індустріяльних споруд, які є часами трудно ідентифікувати що вони є.

Появляються нові конструкції високих будинків на місці старих збурених індустріяльних споруд, котрі повалено і часами у скомплькований і цікавий процес, котрий я мав змогу обсервувати і тому якби виконував функцію «інспектора будови», бо щоденно обсервую прогрес робіт. Окрім того я також майже виконував роботу "flight controller", бо бачу всі літаки, котрі прилітають та відлітають із головних летовищ Нью-Йорку La Guardia і Kennedy. Попри наші вікна літають з великим тріскотом гелікоптери, на котрі ми дивимосся часами з гори, а також на перелітаючих птахів.

Раз я навіть бачив як один гелікоптер впав у воду, а опісля поліційні човни повитягали пасажирів з води, ніхто не втопився.

Глядучи у вікно стає дуже приємною забавою, бо обсервувати це все, що там діється є дуже інтересне, а також треба великої уваги, щоб занотувати усі зміни в структурах і будинках Брукліну і Квінсу, що є по другому боці ріки. Я ідентифікував 4 місця у Брукліні де на шнурах протягнутих впоперек дороги люди, в той день коли є суха погода, вішають білизну до сушення і тоді я знаю де було прання.

Це все вимагає доброго обсерваційного змислу і мені нагадує давно практиковану пластову «Гру Кіма», в якій треба було запам'ятувати розложене число різних предметів, а опісля їх вичислити, коли їх вже наш впор'ядник їх забрав. Тепер подібну гру я практикую щодня.

Глянувши на північ бачимо FDR Drive, дорогу що йде понад саму воду по східній стороні Мангаттану, там бачимо як і в яку пору дня змінється рух чи згущення автомобілів, і це нам помагає рішитися коли нам найдогідніше

їхати нашим авто за орудками. Поруч цієї дороги виростають хмародери Мангаттану. На першому piani є будинок Об'єднаних Націй у формі подібній до коробки сірників. Коли є сесія ООН, або приїжджає якийсь важний дипломат чи голова якоїсь держави, тоді напроти на воді патрулюють човни Coast Guard і поліції та обмежують рух приватних човнів. В дальшому piani є найвищий будинок Trump Tower, котрий є найвищим виключно мешкальним будинком, на околo 100 поверхів, де є тільки самі помешкання, бо в інших хмародерах є різні б'юра та готелі. Його збудували якраз перед катастрофою 9/11 і ми вечором видимо відносно небагато освічених вікон, догадуємось, що там є ще досить вільних помешкань, видно що люди по цій катастрофі не дуже хочуть мешкати десь на 90-ому поверсі.

Цей наш вид з нашого вікна є чи не найкращим тут в Мангаттані і є найліпшим відпруженням після годин за комп'ютером та інтернетом.

Сват

Про Богдана Медвідського “Табака”

-Ярослав Скрипник “Ярко”

Питаю “Богдане, чи ти вирівняв вкладку до Ватаги”? Відповідає, що так. Кажу “як так, то напиши щось про тебе до Комети”. От і пишу.

Спонукало мене писати про Табаку те, що на XXIII конгресі Конгресу Українців Канади (КУК), листопад 2010 року в Едмонтоні, КУК “...нагороджує Шевченківською медаллю др. Богдана Медвідського...”. Шевченківська медалля в Канаді є вельми престижовим відзначенням громадянина Канади за діяльність на добро української справи. Нагороджено нею і Генералгубернатора Канади, і прермерів, і міністрів, і науковців, і політичних, релігійних та громадських діячів, і нашого дра. Табаку. Питання – чим удостоївся він такої уваги КУКу.

Перш за все тим, що є довголітнім членом Ватаги Бурлаків і ретельно сплачує свої вкладки. Читає Комету. Дальше – живе Пластом. Богдан є одним з перших на американському континенті, кому дано право носити на однострої значок К.В. Як звязковий одного юнацького гуртка в Торонті, не тільки присвоював ім ідеї Пласту, але цікавився їхнім життям в дома, поведінкою на вулиці, навчанням в школі. Сьогодні є замітним членом осередку УПС в Едмонтоні.

Богдан вродився на те, щоб жити за пластовим законом “...помагати другим...”. Завдяки Табаці численні культурні, харитативні та громадські українські установи, скріпились організаційно, забезпечились фінансами.

Богато з них очолював, от наприклад Централю Українців Католиків Канади. Відіграв замітну роль в історичному проєкті – “Українське село”, музей під відкритим небом коло Едмонтону, що в Альберті, а в політичному житті Альберти став впливовою “сірою еміненцією”. Перше простелилась йому вузька стежка, стежка яка довела, і нині веться навколо широкого громадського та академічного шляху, який довів його до Шевченківської медалі.

Говерлею і Монт Бляном у Богдановому житті стала його академічна діяльність. Тому що він у нас є у великій пошані, і ми уважаємо його нашим близьким приятелем, не буду описувати академічну діяльність. Боюсь, щоб не переборщити Богданових успіхів. Debby Waldman написала статтю про Богдана під заголовком Ukrainian folklore program testament to prof's passion. Вашій увазі пропоную декілька абзаців у вільному перекладі: “... викладаючи українську мову на університеті, Богдан зауважив, що студенти повернувшись з літніх ваканцій, зі захопленням оповідали про літні табори де співали українських пісень, вслухувались в оповіді з життя українських поселенців, вчилися танцювати танців, так як танцювали їхні прадіди та прабабусі. Богдан подумав, чому б не створити таку саму приємну атмосферу тут, на університеті, і впроваджує в програму Selected Topics in Ukrainian Folklore. Ентузіазм студентів у бажанні пізнати своє минуле довело до того, що Університет Авлберти є сьогодні одинокою акадвічною установою поза східною Європою, де студенти

можуть здобути BA, MA, PhD, спеціалізуючись в українському фольклорі. Богдан спочатку думав, що викладати мову є важним, але переконався, що лекції мови мають мати “зміст”, а тим “змістом” є саме фольклор. Медвідський має хист захопити своїми ідеями інших. Завдяки його жертвенності та заохочених Богданом добродіїв, Український фольклор на альбертському університеті забезпечений фондами, серед яких, в першу чергу треба відмітити дві мільйонові фундації (Chairs of Ukrainian culture and Ethnography) пл .сен. Ераста Гуцуляка (бувшого Бурлаки) та Петра і Доріс Куль.

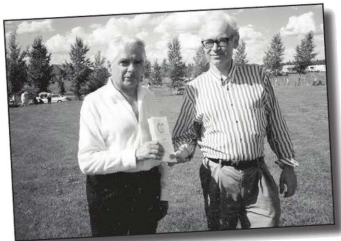
В одному з історичних, престижних будинків університету приміщено Архів – музей українського фольклору, імені Богдана Медвідського. От такий то наш Табака.

Бажаю йому, щоб таких відзначень було у Богдана ще більше. Чому? Бо такі okazji закінчуються фуршетами – коктейль пертіями, на які він мене запрошує. А ті фуршети славлять прекрасними канапками і добрим вином. Нагадують мені киевські, а своєю фантазією стараються дорівняти нашому асфальту.

МАНДРУЙ Табако!

Ярко (той, що з Едмонтону)

На знімці, Ярко, як голова Централі Союзу Українців Самостійників Канади (найстаршої громадської української організації в Канаді) передає чех Богданові, на один з Богданових задумів в університеті.

Думки зі Заходу

- Юра Пилип

Послухаймо Брате – тишину - Разом ...
Чи не тисне у вітрі голос села?
Тихо тремтить трава під сутінком
Піддає думки, сумління поля

Запах просапних наших земель
Білі хатинки степи розстели'
Над вечір рум'янець вітає з вікон
Визнання наших Бурлацьких закон

Окруж ми при ватрі, В крузі ми ланцюг
Тягнуться разом частинно наш дуг

В Мандрівку ті кроки як іскри ведуть
Підпалюють міцно зібраний люд
Тихенько стрічає в блискучих очах
Мерехтінь охоти вернутись назад

Нас давно чекає Батьківський стяг
Карпати, притоки, клич ранніх птах,
Коси, та очі - Маминих сад...
Віє той вітер у наших серцях.

Дзюньо про Альманах

- Дзюньо

Після довгих очікувань врешті я одержав довго очікувану книгу про Бурлак. Поставив я цю книжку біля ліжка на накаслику. Прочитав я її "одним духом," а опісля не має дня, щоб я до неї не заглянув. Є дуже добре написана. Цікава характеристика кожного Бурлаки, їхня поведінка, та бурлацькі житеві пригоди. Гратулюю Сватові що так гарно оформив та чепурно видав книгу про Бурлак. Дякую Свате!

Дзюньо

В день ЛАДЗКА

- Куба

7/28/11

Дзюньо хлопець є моторний
Учинний, добрий цей проворний
Ті, що добре його знають
Люблять його і поважають

Бо він добре серце має
Кому треба помагає
Дуні зупу заправляє
Солить, кушає, мішає
Ложку лиже, обтирає
Чим лиш під рукою має

А сам гордий без кінця
Що походить зі Стрия
І підчеркає де лиш може
Яке місто його гоже

Друга любов його це є Бурлаки
З якими манджав повище мряки
Мандруй в дорогу був його клик
А знамя подертий черевик

Тепер на лаврах спочиває
Сидить в фотелі і дримає
На те собі він заслужив
Як пізного віку дожив

Тож ось прийшли ми тут громадно
Щоби святочно і парадно
Від всіх Бурлак і їх родин
Побажати йому в день іменин

Написав Шевченко... ні, Куба

Гуго на Цвинтарі

- Дуня

Перед "Провідною Неділею" Гуго з підпорою Аретою були на цвинтарі Св. Андрія на Баунд Бруку і повісили Бурлацькі відзнаки на могилах всіх померлих Бурлак.

Дякуємо,

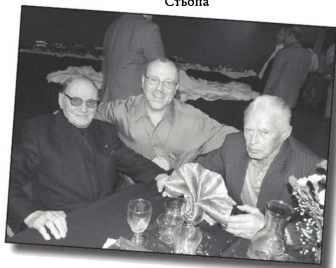
Дуня

Дорогий Зак!

Поминаючи факт що Твоя садиба від моєї не далше як 10 миль (так як ворона летить) я щойно тепер довідався що Ти святкував День Твоїх Уродин. То є дуже мудро святкувати дні уродин, тому я Тобі гратулюю і бажаю всього добра.

Також раджу святкуй їх так багато як можеш бо високо - наукова статистика доказує, що люди що мають багато днів уродин живуть довго!

Стьоба

Гра "Football"

- Буз

Кожного року є група людей що їдуть на гру NY Giants. Це є третій рік за порядком, що Бурлаки і Хмелі разом зустрічаються на повний день їжі, пиття та крику. Цього року наша група побільшилася з додатком Бурлаків Максима, "Забуда," і Юри Пилип. Оригінально на цю гру їхали Бурлаки Коля, "Машина," і Данило, "Круз," з їхніми шнурівками Тяля і Ан разом з Хмелями Івась Нагнибіда і Адріяна Кохан.

Ми всі разом приїхали на місце три години заки гра почалася на "грільювання" і забави в парковій площі. Повні з м'ясом (куркою, ковбасою, стейками, і гамбургерами) і пивом ми кричали за NY Giants, які виграли 31 до 7 проти Вашингтон. Погода була дуже зимна і з вітром було десь приблизно п'ять ступнів. Дочекаємось до наступної гри, де може більше Бурлак приїдуть на забаву. Перші два роки нас було шість а цього року було десять. До наступних прийнят мандрую!

Круз

**Емеритований Верховний Архієпископ
Киево-Галицький
Української Греко-Католицької Церкви
ЛЮБОМИР ГУЗАР**

Княжичі (біля Києва)
Вих. № 11/144
12 липня 2011 року Божого

**Високоповажному пластунові
Юрію Гладкому,
скарбникові Карпаської Полонини
Ватаги Бурлаків
Львів**

Слава Ісусу Христу!

Високоповажний і дорогий друже,

Від пластового куреня Ватаги Бурлаків за Вашим підписом дедикації я отримав примірник "Книга Ватаги Бурлаків". Сердечно дякую за такий прекрасний дарунок.

У титулі Книги подаєте роки про які йде розповідь від 1946 до безвісті. Мене присмно заскочив такий пластовий оптимізм. Коли Ваш курінь оснувався, наші надії були ще дуже не виразно скеровані. Мало хто думав, що так скоро властять повернутися на рідні землі, радше панувала думка про довгу мандрівку за океанами. Але милостивий Господь дозволив, навіть, першому поколінню знову мандрувати полями та пляями України. За це ми повинні бути Богові дуже вдячні.

Водночас треба нам не забувати, що "життя не жарти, не казки". Треба дуже серйозно свою ширю вдячність Господеві проявити працею здійснення наших пластових ключів та законів. Тішуся проявом оптимізму, тішуся, що думасте категоріями далекої майбутності, нехай милостивий Господь Вас на шляхах в майбутність благословить.

СКОБ! Пугу-пугу!

пл. сен. Любомир, ЧК

Як американці хотіли Дзюня зробити дивізійником.

-Куба

А було це зараз по закінченні Другої Світової Війни в літі 1945 року. Дзюньо став якимсь чудом (цивільним) адютантом генерала Шандрука, бо його військовий адютант Роман Цьолко здемобілізувався і десь зник.

Шандрук тоді, з кількома бувшими дивізійниками ховався за "корчем" в селі Ауфкірх, Баварія. В той час було багато українців, яких ще німці перенесли сюди щоб рятувати їх від совєтів. Там була теж моя родина і я. Не пригадую як донеслося до американської влади, що там переховуються бувші ЕсЕси які хочуть переїхати через ДП табір до Америки. Приїхала якась американська комісія щоб перевірити охочих емігрувати. Це очевидно спричинило сполох серед тих що мали знак (групу крові) під пахвою. Цей знак був татований і його ніяк не можна було позбутися. Шандрук, щоб рятувати

своїх хлопців кинувся шукати за відважними які булиб готові заступити татованих дивізійників і знайшов Дзюня. Один з татованих був поручник П. Ткач. Дзюньо вивчив Ткача жителіс на пам'ять і пішов як Ткач дурити американців. Всі папери і документи виповнив бездоганно але як підніс руку "комісарі" знайшли у нього знак під пахвою і замкнули (арештували) Дзюня на ключ в якійсь кімнаті. На щастя я мешкав три хати від "криміналу" і пішов рятувати колегу. Яюсь вдалося мені відчинити вікно до кльозету і як голуба випустив Дзюня на волю, а він не оглядаючись зловив перший поїзд до Мюнхену.

Це я пригадав собі як дивився на фільм "Prisoner of Zenda."

Куба

Прощальне слово від Бурлак – Дітройтська Колиба

- Роман Колодчин, бувший Бурлака

Високопреподобні Отці, в глибокому смутку Родино, Дорогі Бурлаки, Шановна Громадо,

Ми зібралися тут сьогодні відпровадити нашого Друга Папірчика, Приятеля, Мужа, Батька, Дідуса на його останню мандрівку. Мандрівку яка веде його до Бога, Ісуса Хрестителя, де наш покійний Ігор Король, може стягнути свій Бурлацький подертий черевик, і відпочивати на майдані неба на вічні віки з пластовими друзями.

Тяжко нам в цих пару сумних хвилих згадати всі життєві дії нашого покійного впродовж 89 років життя, але ми можемо розложити його життя на три етапи.

Перший етап – особисті осяги:

Ігор Король народився 14. червня 1922 року у Станиславові в Галичині де закінчив гімназію. Відтак студював у політехніках у Відні і Мюнхені, а коли переїхав до Америки в 1949, закінчив Lawrence Institute of Technology у Southfield, MI із Bachelor of Science in Mechanical Engineering. Згодом став зареєстрованим Professional Engineer in the State of Michigan. Від 1951 до 1986 (35 років) працював як інженер в автомобільній корпорації "Chrysler." Був інженер для приладів і автоматичних машин для зварювання автомобільних каросерій. Був менеджером відділу процесування і конструкції знарядь і автоматичних машин для продукції каросерій авт у всіх фабриках "Chrysler." Вступив до Товариства Інженерів в Дітройті і від 1965 до 1969 року був членом управи.

Другий етап життя нашого Покійного Ігора було його суспільно-громадське життя:

Він працював серед громади Дітройту як член дирекції Кредитівки Самопоміч, як член управи-дирекції Фондації Українсько-Американського Центру, і секретар пластового відділу Українського Братського Союзу.

Від 1946 року належав до Пласту і до Ватаги „Бурлаків.” Відбув Бурлацькі лещетарські табори в Альпах, був учасником Ювілейного Свята Весни в Міттенвальді 1947 р., Світового Джемборі у Франції 1947 р., і Бурлацьких Миколайків. В Америці став членом пластової Станиці Дітройт. Був Осередковим УСП, Осередковим УПС, Станичним Дітройту, Господар пластової оселі „Зелений Яр”, організатор і керівник оркестри юнаків дітройтської станиці, членом Редакційної Колегії Книжки „Історія Пластової Станиці Дітройт 1949-1999”, Хронікар і Архівар станиці від 1965 року аж до відходу на Вічну Ватру.

Але найбільше його цікавили пластові табори. Був організатором і комендантом водно-мандрівних таборів в Muskoka, Algonquin Park, Timagami, і Hudson Bay; лещетарських таборів в White Face Mtn., Mt. Blanc, і Glens Falls. Також зорганізував і перевів гірський мандрівний табір для юнаків в Скелястих Горах в Кольорадо. Був комендант західного коша ЮМПЗ 1967 на Батурині, Комендантом Зустрічі ЮМПЗ 1972 на Вовчій Тропі, комендант табору вірлиць і скобів на ЮМПЗ 1978 в Альберті.

Був Ватажком „Бурлаків” і Редактором Бурлацької „Комети” 1954, 1979-92 р. Також був секретарем ГПБ 1988-91 р. За довголітню пластову працю одержав відзначення від КПС: Грамота Заслуги 1965 р., св. Юрія в Сріблі 1967 і 1999 р., і св. Юрія в Золоті 1981 р.

Третій етап життя Покійного Ігора був на мою думку його найбільше приємним і спокійним – це його родинне життя.

Тут він мав велику підпору в дружині Стефи, з дому Перецька, з якою наш друг одружився

в 1950 р. Протягом 60 років їхнього подружжя вони мали і виховали двоє дітей, Олеся і Марту, та раділи п'ятьома внуками, Олесем, Павлом, Леся, Стефця і покійний Адьо.

Багате було життя Ігора Короля. Мав підпору, велику родину, братів Бурлаків, пластових друзів приятелів у суспільно-громадській праці.

З моїх особистих споминів, я ніколи не можу собі пригадати один раз, що я не бачив Друга Ігора без умішки на лиці. Чи то на таборах, чи у громадському середовищі, він все мав гарне слово для всіх, приємну і лагідну натуру, і ніколи не мусів піднести свого голосу щоб було його чути. Ми всі будемо пам'ятати його як інтелігентну порядну людину.

Як мені припала ця честь попрощати нашого Бурлаку, я почав думати, якщо наш покійний друг би міг це сам висловити, які би були його бажання на щасливу відсилку до наступного світу.

Моя перша думка була, що він би хотів почути голос своєї жінки Стефи ще один раз, а тоді обняти її, своїх дітей і сказати їм, що все буде ок. Поцілувати своїх внуків і сказати їм, що він над ними буде приглядатися і дивитися як вони ростуть, женяться, і продовжують його любовну родинну працю. На жаль, він сьогодні це не зможе зробити, але на це він післяв Вам свою Бурлацьку Родину яка все була і все буде вашими друзями.

Відсилаємо Папірчика у вічний спочинок на Вічну Ватру самотнім способом що Бурлаки можуть віддати честь своєму Бурлацькому другові:

Гей, ми Бурлаки, Бурлаки,
Кожний до трудів привик,
Замість грізної відзнаки,
Носим подертий черевик.

Нас не злякає лявіна,
Ані Сагари піски,
Море нам по коліна,
А Міссісіпі по кістки.

Край наш далеко за нами,
Зникли верхів'я Карпат,
Побурлакуєм світами,
Але повернемось назад.

Нас не злякає лявіна,
Ані Сагари піски,
Море нам по коліна,
А Міссісіпі по кістки.

-музика і слова: Р. Купчинський

Прощальне слово від Ватаги Бурлаків

Дорога Стефа,

Прошу прийняти найщиріші наші співчуття.

Обірвалась стежка, зупинились кроки. Зупинились кроки не на мить, не на хвилину, вони замовкли назавжди. Добігла до кінця стежка життя. Закінчилась земля мандрівка Ігора Короля, нашого Бурлаки – Папірчика.

Життєва дорога Ігора була звивиста, повна пригод та перепон. Бурлацький дух з 1946 року провадив його через Альпи, з одного континенту на інший, надихав на благочесну, безкорисну роботу у Пласті. За його плечима праця в Бурлацьких лещетарських таборах у Німеччині, роки Ватажкування у курені Бурлаки, редагування „Комети”, це лише невеличкий перелік обсяжного вкладення Папірчика у працю та розквіт Пласту. Де б він не був, мирна вдача, та відданість завжди залишали свої плоди. Люблячий чоловік, дбаючий батько та дідусь, вірний друг – таким залишається образ Ігора Короля в нашій пам’яті. Ми всі знаємо, що мусимо у якийсь момент завершити свою земну мандрівку, але важко бути готовим до цього. Ватага Бурлаків висловлює глибокий жаль та підтримку Вам та дітям Александрові і Марті з родинами.

Ще один Бурлака відійшов на „Вічну Ватру”, але пам’ять про нього не відійде, вона вкарбована у його досягненнях, здобутках тут – на землі. Вічна йому пам’ять.

Мандруй!
В дорогу!
Ватага Бурлаків

Прощальний лист від Бурлаків, що не могли особисто відпровадити Папірчика на Його останню мандрівку.

Дорогий Папірчику!

Ти відійшов від нас нас і ми, ті що залишилися, члени пластового Куреня «Ватага Бурлаків», прощаємо Тебе на все. Ціле Твоє життя Пласт був для Тебе найважливішою підставою та дороговказом у Твоєму житті. Ти був з нами, Бурлаками, від початку оснування нашого Куреня та був одним з найкращих з-між нас. Ти був вірцевим пластуном, а в нашій Ватазі найбільшим, мандрівником і експертом з цієї ділянки. Ти брав участь всіх пластових імпрезах та організував багато мандрівних таборів для Пласту і нашої Ватаги. Ти мандрував з нами літом і зимою на лещетах в німецьких Альпах, пізніше в горах Скелистих на цьому континенті, плавав канойками по озерах і ріках та в різну погоду та з пригодами заплив аж на при-полярні води північної Канади. Одним з Твоїх маркатних осягів була Твоя участь у скавтському Джемборі в Парижі, в 1947 році, де Ви репрезентували Український Пласт уперше на міжнародній арені, не маючи ніякої матеріальної піддержки, а щоб дістатися туди треба було переходити державні кордони нелегально. Це все ми тепер згадуємо зі сантиментом та ностальгією про наше спільне пластування, Твою веселу вдачу та бурлацький гумор, а головню Твою приязнь до нас.

Твої початки на цьому континенті не були легкі. Попри щоденну працю, удержуючи родину, Ти з подивугідною витривалістю, потрапив здобути свою інженерну професію навчаючись вечорами, а окрім того Ти ще знаходив час для Пласту, Бурлаків і громадську працю.

Багато з поміж нас вже відійшли у засвіти й тепер може настав час організувати нову Бурлацьку Колибу, що Ти це напевно зробиш, коли ті що відійшли від нас, зійдешся та засядешся при Вічній Ватрі.

Ми, що залишилися ще тут будемо зберігати дорогу нам пам'ять про Тебе!

Твоїй вірній Підпорі Стефі та всій родині складаємо наші найщиріші співчуття!

Пращальне слово Татові

від Марти (українською) і Олеса – Пупчика (англійською)

Хочу з Вами поділитися e-mail який ми одержали від давнього приятеля мого тата. Андрій Зварин пише „ми разом 10 днів сиділи в одному каяку як плили від Smooth Rock Falls до Moosonee в північній Канаді у 1963 р. Надзвичайно працюювита, тиха, відважна людина. Найліпші все відходять скорше. Ця вістка болить.”

Ці три короткі слова чудово зображують характер мого тата – працюювятий, тихий, відважний. Мій тато був надзвичайно працюювитим, не тільки професійно, як інженер, але також в громаді, а особливо в Пласті. Він ніколи не жалував свого часу, а посвячував години, тижні, роки свого життя для Пласту. Пласт це було його улюблене заняття і Пластова ідея була для нього найважливішою. І тато був дуже скромний - Він ніколи не очікував жадної нагороди ані похвали, але працював для Пласту тому що „хтось мусить це зробити.” Пластова праця була для нього праця любови.

Тато мав дуже тихий спокійний характер. Він і мама були такі парувані, все разом робили, радилися один одного, все погоджувалися, все співпрацювали. Минулого жовтня мої батьки відсвяткували 60 річчя шлюбу. Я вже є з ними майже той цілий час і за ті всі роки я ані разу не чула що мої батьки сварилися, тато ніколи навіть не підніс свій голос. Але вони не були аж такі тихі, часом вони були навіть трошки 'wild' – їхнє перше авто було червоний convertible. Тато мав дуже добрий сенс гумору, все сміявся, жартував. Все мав в кишені кводери, які роздавав внукам коли вони відчиняли двері йому або бабуні. А одного разу коли тато думав що Олеса і Адя волосся трошки за довге, offerував їм по 50 дол. щоб вони підстриглися.

Тато був також відважний. Хто би відважився взяти 20 молодих юнаків, teenagers, шей до того зарозумілих тінейджерів, на канойки на два тижні до північної Канади? Тато це зробив не один раз, але два рази – два мандрівні табори. І це ще не було досить - зорганізував ще гірський табір і повіз юнаків до скелястих гір аж до Кольорадо. І я пам'ятаю як тато з Олесью відідждали і я була така задрісна, бо я хотіла їхти з ними. І тоді собі подумала – ви юнаки маєте мого тата на ці два тижні, а я його маю на ціле життя, і то є безмежно ліпше. І наша родина мандрувала по цілому світі. В нас була чудова родинна традиція щороку їхати на родинні вакації. Часом ми їхали на три тижні над морем до North Carolina в нашому маленькому фолксвагені. Тато брав зі собою улюблений каяк і він з мамою плили через хвилі на відкритий океан. Я пригадую їхні усміхи, таку радість на їхніх обличчях серед хвиль, їхню відважність і їхню любов до життя. Ми разом подорожували по цілій Америці і Європі. І коли вже були внуки, тато і мама рішили, що ми повинні відновити нашу традицію родинних вакацій. Тоді ми почали разом подорожувати – нас разом 10 – а часом 16 коли родина Яременків була з нами. Ми таборували в Каліфорнії над Тихим

Океаном, відвідали Washington D.C., San Diego, плили на Аляску, навіть були в Las Vegas. Остання наша подорож була на Україну – нас 16 – щоб відвідати місця народження і побачити рідний край. Це була наша остання родинна прогуляка, і на жаль нас тепер лишилося тільки 13, але радісні спомини з наших подорож лишуться до кінця життя.

My father was an amazing man. He was a loving husband, a great father, a wonderful grandfather, an engineer for Chrysler Corporation, a member of various organizations within the Ukrainian community, and a leader in the Ukrainian Scouting Organization Plast. His passion was Plast, and he spent countless hours volunteering his time because he so strongly believed in its ideals. Dad loved camping, skiing, hiking, canoeing, and travelling, so it was quite fitting that he joined the fraternity of the Burlaky – the Wanderers. He organized ski camps in New York and Canada, canoeing camps to Hudson Bay, and even a mountaineering camp to the Rockies of Colorado. He also organized our family vacations – every winter we would go skiing, and every summer we would embark on a new adventure to a new destination, usually in our VW Bug. We relaxed on the ocean in North Carolina, climbed in the Rockies in Colorado, the Tetons in Wyoming, and the Sierra Nevadas in California, we sampled maple syrup in Vermont and New Hampshire, we ate seafood at Fisherman's Warf in San Francisco, we saw the Grand Canyon and Mt. Rushmore, and walked the streets of Deadwood, we were at the New York World's Fair and Expo 67 in Montreal. And then we spent three months exploring Europe. We visited almost every state of the union and most of the countries of Europe. Then, when we were in college, mom and dad continued travelling together – they went on several Mediterranean cruises, to Spain, Portugal, South America and Mexico several times, England, Morocco, Egypt. They would simply pack their bags and go on an adventure. After their grandchildren were born, mom and dad decided that we should continue the tradition of our family vacation. Together the 10 of us – or 16 of us if we were joined by the Jaremenko family – camped on the cliffs overlooking the Pacific on the California coast, visited Washington, D.C., San Diego, Machinac Island, Las Vegas and cruised to Alaska. Several years ago all 16 of us journeyed to Ukraine to visit the land of our forefathers and to see our parent's birthplaces. It was an unbelievable experience. And although there are now only 13 of us, the memories will remain forever.

Thank you Dad, for instilling in us a love of family, a love of nature, and a love of life and adventure. You made our lives wonderful, and we will miss you.

On behalf of our family, I would like to thank everyone for joining us today in celebrating my father's life and so wonderfully honoring his memory.

В імені родини дякую Вам всім, що сьогодні з нами так величаво відсвяткували пам'ять нашого дорогого тата, дядзя, чоловіка, друга.

Ми дякуємо Тобі Тату, що Ти нас навчив любови до людини, любови до родини, любови до природи, любови до мандрівки, і любови до рідного. Ми будемо за тобою тужити кожного дня, але ми знаємо що Ти є щасливий і на Тебе в небі чекає знамените товариство. Там Бабця Ірена, Бабця Параскевія, Тета Галя і Стриянка напевно вечерю готують, а їх доглядають Дідо Стефан, Дядзьо Антін і Стрийко. Вуйко Іван Прибула вже напевно переробив 'remodel' половину неба із своїми дорадниками Вуйком Дмитром і Вуйком Густиком, Вуйко Іван ім пригравав на гармонії, Вуйко Ігор Шалаута ім оповідає віци, Вуйко Євген наливає всім пиво, а Дідо Ігор Яременко всіх частує ковбасою, солонинкою і водкою. А Ти Тату із своїми колегами Бурлаками, Робусьом і Цюхою, напевно вже плянеш мандрівку поміж зірками і хмаринками по небесному сузір'я, а вашим шофером є наш дороженький Адько.

Щасливої мандрівки, Па Тату,

Мандруй в дорогу.

Пращальне слово Дзядзьові

від внучки Стефці Король

My name is Стефця. My grandfather was a great man, who was devoted to his family. His great sense of humor carried his family as well as himself through good times and hardships. When he was in the hospital, he got up and said "Ok, Let's go! I don't need to be here anymore." But my grandmother calmly told him to sit back down, and that he wasn't going anywhere yet. And that was the beauty of their relationship – my grandparents weren't just husband and wife, they were best friends, they were soulmates. They have been married for 60 years, and that is truly something special. My grandfather lived a great life, so when we start to feel sad, we should just think about all of the great things he did and all of the memories that we have with him. He is happy now, and he is looking down on us, sitting right next to my brother Adio.

Моє ім'я є Стефця. Мій Дзядзьо був дуже добрий чоловік, що страшно любив і все дбав про Бабуню, своїх дітей і внуків. Він все мав такий добрий сенс гумору, навіть в найтяжчих часах. Коли він був у шпиталі, він встав і сказав "Ідемо! Я тут вже не хочу бути!" Але Бабуня йому спокійно сказала сісти і що ми поки що нігде не їдемо. Бабуня і Дзядзьо мали такий чудовий зв'язок – вони не були тільки чоловік і жінка, але найкращі друзі, вони були зеднані душі. Вони вже разом 60 років, і то є щось спеціального. Дзядзьо прожив знамените життя. Коли ми будемо скучати за ним, нам треба тільки пригадати все що дзядзьо зробив і радіти нашими споминами з ним. Він веселий тепер і дивиться на нас з неба разом з Адьом.

Пращальне Слово

- Богдан Лісовський

Дорога Пані Стефо, Олесю, Марто, і ціла Ваша засмучена родино.

Як голова дирекції Кредитової Спілки "Самопоміч", передаю Вам щирі і глибокі співчуття від всіх членів дирекції, комітетів, управителя і працівників.

Мені припала честь, хоч із великим засмученням, сказати про то, що крім великої посвяти своїх сил і енергії для Пласту, а також для Українсько-Американської Фундації, покійний Ігор знайшов час працювати на користь Кредитівки "Самопоміч". Він був членом Дирекції і працював протягом 4-рох років, від 1973 до 1976. Він займав важливу функцію "Security Officer", відповідаючи за "Policies & Procedures" на забезпечення майна і працівників, а також допомагав Інформаційному Комітетові в актуальній комунікації з громадою. В той час, Кредитівка досягнула велику суму в активах, бо аж 10 мільонів доларів. З такою фінансовою базою підчас каденції покійного Ігора на Дирекції, найважливішим внутрішнім рішенням було створення пенсійного фонду, а найважливішим зовнішнім рішенням було купно землі на будову головного бюра в Воррені, де воно сьогодні стоїть і діє.

Особисто, я знаю покійного Ігора від початку 70-тих років із Товариства Інженерів коли я став його членом, а опісля із Пласту через мою дружину й синів.

Ми всі втратили доброго і невтомливого провідника і дорадника.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ.

Ігор Король

- пл. сен. Всеволод Гнатчук, ЛЧ

Зійшлися ми сьогодні щоби відпровадити пл.сен. кер. Ігора Короля, Бурлаку на його останню мандрівку – на Вічну Ватру.

Учора ви почули більшість його життя, то я хотів би зупинитися більше на його пластовому життю.

На друга Ігора я вперше звернув увагу на його вінчанню з подругою Стефою Перецькою у 1950 році. Це було перше у Детройті «пластове весілля»- в пластових одностроях. І з цього пластового весілля почалася пластова родина. Бо, і друг Ігор і подруга Стефа були активні в Пласті ціле своє життя, на усіх щаблях пластової структури- чи в станиці та вищих інстанціях, чи матірних куренях; діти, Олесь і Марта були активні в юнацтві, старшому пластустві й сеніораті, до тепер. Внуки перейшли юнацтво, а Стефця продовжує традицію, бо є курінною 10-го куреня УПЮ, ім. Ольги Кобилянської. Останнього року відсвяткували 60-ту річницю шлюбу.

Друг Ігор, примінившись до гасла Бурлаків, мандрував по Європі і Америці: відбув бурлацькі лещетарські табори в Альпах, був учасником Ювілейного Свята Весни у Міттенвальді і Світового Джемборі у Франції (1947 року). Був учасником ЮМПЗ-57, ЮМПЗ-82 і ЮМПЗ-92. Виконував офіційні функції на ЮМПЗ-67 і ЮМПЗ-78, а у 1972 році був комендантом ЮМПЗ-72. Це перший раз що комендантом ЮМПЗ в ЗША не був хтось зі «східної еліти». Він брав участь у 10 Пластових Краєвих Зіздах та чотирьох зіздах КУПО.

Найбільше друга Ігора цікавили табори. Був організатором і комендантом водно-мандрівних таборів у 1952, 1953, 1954, 1963 і 1969 роках та лещетарських таборів у 1954, 1968 і 1977 роках. Зорганізував і перевів гірський мандрівний табір у Скелястих горах, в Кольорадо, 1971 року. В станиці організував і переводив лещетарські прогульки.

У Ватазі Бурлаків був курінним 1957-58 і 1978-1980 роках і видавав курінний журнал «Комета» в 1954 і 1979 до 1992 роках.

По організаційній лінії був Генеральним Секретарем ГПБ. У станиці був головою ОП УСП і ОП УПС три рази. Заступником станичного два рази і станичним п'ять років. Як був станичним в 1969 році, станиця начисляла 382 члени, найбільше за всі часи. У 1966 році зорганізував пластову юнацьку оркестру яка брала участь в ЮМПЗ-ах. Від 1991 до 1995 роках був членом Станичної Ради. Був господар «Зеленого Яру». Був референтом станичної бібліотеки від 1970 до 1973 роках. В 1965 році упорядкував станичний архів і хроніку і вірчево виконував обов'язки цієї ділянки до 2011 року. Нажаль, правдоподібно, ця ділянка тепер занепаде.

Покійний друг Ігор був ідеальним пластуном і джентельменом, у повнім розумінню цих слів. Він поводився «по пластовому» 24 години на день, не лишень як був в однострою, що багато пластунів тепер робить. Був усе привітний, увічливий, коректний, не «задиркуватий» і все при «пластовім гуморі». До него усі малу повагу і довіра, не лишень у Детройті, але в цілмі Пласті- тому КПС покликала його на коменданта ЮМПЗ-72. У 1967 році був відзначений Орденм св. Юрія в Сріблі а у 1981 році Орденм св. Юрія в Золоті. Я ніколи не чув жодних закидів на нього, чи від нього. Де б я не їхав, як дізналися що я з Детройту, то відразу питали- «О то ви напевно знаєте Королів?» .

Довший час Лісові Чорти переводили коляду на «східнім побережжі» Детройтської околиці від Маунт Клеменс до Детройту. Вибирали ми цю «маршрут» бо тут мешкало багато наших лікарів і більш заможних українців так що усе заробляли багато грошей. Але, найважлишою причиною було що ми кінчили колядувати у хаті Королів де на нас чекали з «хлібом і сіллю», а радше з коняком, де ми «набирали охоти» на наступно-річну коляду. Це мої найприємніші спогади про друга Ігора.

А на кінець, друже Ігор передаю Вам наше пластво: «А щаслива Вам дорога!».

пл. сен. Всеволод Гнатчук, ЛЧ

Пращальне слово від 45-го Відділу СУА (Союз Українок Америки)

-відчитала Пані Ірена Прийма

Дорога Подруго Стефо, діти – Марта і Олень - , і внуки,

Горем опечалена Родино Ігора Короля,

В імені членства 45-го Відділу Союзу Українок і від мене і моєї родини висловлюю Вам наші глибокі і сердечні співчуття у втраті Вашого дорогого мужа Ігора. Він був активний у громаді, а особливо в Пласті і так як мій муж почав своє американське життя в місті Amsterdam, NY. Покійний Ігор завсіди радо помагав при влаштуванні імпрез 45-го Відділу СУА і уділявся при різних нагодах. Він був – так би мовити - „почесним членом“ 45-го Відділу СУА.

Пані Стефо – нехай Бог і Божа Мати помагає Вам і Вашій родині перенести цей великий біль втрати Дорогого Мужа, Батька, і Дідуся.

Вічна Йому Пам'ять!

Ігор Король (1922 – 2011) Пращальне слово

- мгр. Наталка Левицька

Голова Товариства Українських Інженерів Америки, Відділ Дітройт

Як голова Товариства Українських Інженерів Америки, Відділ Дітройт, мені припала дуже сумна okazія прощати нашого колегу Інженера Ігора Короля, який відійшов від нас у вічність.

Колега Ігор студіював у політехніках у Відні і Мюнхені, а коли переїхав до Дітройту, закінчив студії механічного інженера в Lawrence Institute of Technology. Опісля досягнув ступінь Професійного Інженера в штаті Мішіген. Працював 35 років як інженер в автомобільній компанії Chrysler, де займав різні високі позиції.

Колега Ігор був довголітнім активним членом нашого Товариства Інженерів. Від 1965-го до 1969-го року належав до управи і віддано працював для добра і поширення Товариства Інженерів у Дітройті. Колега Ігор розумів важливість працювати в українській громаді і був добрим прикладом для своєї родини і української молоді.

Нам всім буде бракувати Колегу Ігора і його товариську вдачу.

Нехай милосердний Господь прийме його в свої обійми, а опечаленій родині, дружині Пані Стефі, з дітьми Мартою і Олесью з дружиною Вікторію, та всім внукам, дасть силу і витривалість перенести цей тяжкий час.

Хай пам'ять про Колегу Ігора все залишиться з нами.

Вічна йому пам'ять!

Пожертви в пам'ять бл. п. Ігора Короля – Папірчика на Фонд Карпатської Полонини Бурлаків

Зібрана сума \$2,300

- Стефа Король (підпора) з дітьми, син Олень (Пупчик – Бурлака) з дружиною Вікторію та донька Марта, і внуками, Олень, +Адьо, Павло, Леся і Стефця
- Богдан (Дух) і Ліля Курилко
- Дарія Курилко
- Роман (Сват) Гавриляк і Марійка Тершаковець
- Володимир і Богданна (Дзюньо і Дунька) Гнатківські
- Богдан (Білий Джек) і Іванка Яців
- Володимир (Хіна) і Мерилін Шарко
- Терешка Бень
- Роман (Вайк) і Оля Новаківські
- Слава Рубель
- Микола і Оксана Коропецькі
- Іван і Наталка Коропецькі
- Христя Ференцевич
- Юрко Данилів
- Іреней Прокопович
- Богдан (Мельон) і Марта Ковч
- Неля Сохан
- Дарця Самотулка
- Вікі і Юрко (Куба) Купчинські

Відійшов на Вічну Ватру пластун сеньйор керівництва Юрій Ференцевич з куреня “Ватага Бурлаків”

15.02.2011

Додано: Михайло Дяків

В понеділок, 14 лютого, на 85 році життя несподівано відправився в Останню Мандрівку на Вічну Ватру член куреня «Ватага Бурлаків», ветеран першої української дивізії Української Національної Армії “Галичина”, багатолітній Пластун, Передовий - Бурлака пл. сен. кер. Юрій Ференцевич.

Незламний духом друг Юрій, або ж Цюха, як його звикли називати в Пласті, був і залишається символом патріотизму, невпинної пластової активності, ідеалом відданості Богові та Україні. Спочатку – член підпільного Пласту у Львові, один з організаторів племені «Передові», потім учасник боїв у «Бродівському котлі» в лавах дивізії «Галичина». Після закінчення війни – полон та еміграція.

На еміграції, спочатку в Німеччині, а згодом за океаном, в США, друг Юрій повністю присвятив себе праці в ім'я збереження українського духу в діаспорі, обіймав численні керівні посади в Пласті, був в проводі різноманітних таборів аж до останніх років свого життя. Цюха завжди був людиною молодої душі, умів іти в ногу з часом, тверезо оцінювати усі обставини та приймати важливі рішення навіть у віці поза 80. Він був не лише справжнім «мотором» громадського життя в товаристві ветеранів-дивізійників, а й залишався прикладом активності для пластової молоді, тримав тісний контакт з молодими пластунами з України.

Уже в поважному віці Цюха продовжував щороку відвідувати рідну землю (востаннє був в Україні влітку 2010 року), координувати проекти щодо вшанування пам'яті своїх побратимів - вояків Дивізії «Галичина». Плодами його праці є військовий цвинтар-меморіал в Червоному, монументи Дивізії на Личаківському цвинтарі, на горі Жбир коло с. Ясенів, Українським Січовим Стрільцям в Бережанах тощо.

Окрім ведення громадської діяльності друг Юрій виховав свідомих дітей-українців, Яринку і Тараса, які теж є активними пластунами в Америці.

Доостаннього свого подиху Цюха був активним учасником пластового життя. Нагороджений орденами св. Юрія в бронзі, сріблі і золоті, орденом Вічного Вогню в золоті. Нехай його приклад назавжди залишиться в пам'яті наступних поколінь.

Ватага Бурлаків в Україні та Музей-архів Пластового руху, до фондів якого покійний одним з перших жертвував архів пластових матеріалів, сумують з приводу важкої втрати, висловлюють співчуття усім близьким та рідним друга Юрія.

Завтра о 07:30 в церкві Св. Юра відбудеться Служба Божа за упокій і після служби - панахида.

Вічная пам'ять!

Скоб! Мандруй! В Дорогу!

Біографія: Ференцевич Юрій-Евген (Цюха) так написав про себе у Книзі «Ватаги Бурлаків».

«Дата та місце народження: 6 січня 1926 р., м. Львів.

Освіта незакінчена вища. Професія електричний дизайнер. Працював до 72-го року життя. Жонатий з Христиною Волицькою, дочка Ярина, син Тарас, обоє одружені.

Вступив до Пласту на юнацькому таборі 1942 р. Описля 1-ий курінь «Передових». До «Бурлаків» вступив у 1947 р. в Мюнхені після виходу з полону.

Німеччина 1947-1950 рр.: ЮПЗ-1947 р., Міттенвальд, Бурлацькі табори і Миколайки, член булав юнацьких та старшопластунського табору, бунчужний Свята Весни (1950).

США: впорядник юнацького гуртка, кошовий, станичний, бунчужний кількох Свят Весни та кількох юнацьких таборів, комендант мандрівного табору (1954), таборовий референт управи Пластової Оселі «Вовча Тропа», бунчужний юнацького табору на ЮМПЗ 1957 р. Ірефтон, Канада, член КПР, заступник голови КПС (1960-1963), голова орг. комісії і комендант ЮМПЗ-50 у 1962 р., голова КПС (1963-1967), голова ГПБ (1966-1970). У 1968 р. займався похоронами д-ра О. Тисовського (Дрота) у Відні. Брав участь в ЮМПЗ-55 (1967) в Канаді та ЮМПЗ-60, Вовча Тропа, США (1972). Бунчужний на похоронах Сірого Лева в Бофало (1962).

Брав участь в Крайових пластових з'їздах в США, деяких в Канаді, в усіх Зборах КУПО, за винятком двох останніх в Україні, у з'їздах УСП, а пізніше УПС. На доручення ГПБ зайнявся перенесенням тлінних останків Дрота та його дружини і сина із цвинтаря у Відні на Личаківський цвинтар у Львові (2001), праху Президента ЗУНР Євгена Петрушевича та Міністра військових справ ЗУНР Дмитра Вітовського (2002 р.). Від 1992 р. відвідує щорічно Львів і є в постійному контакті з Бурлаками Карпатської Полонини.

У Ватазі Бурлаків сповняв різні обов'язки, 30 років був скарбником, займався підготовкою і проведенням лещетарських таборів Whiteface, Killington, West Mountain, Gore Mountain. Член таборової комісії лещетарських таборів для пластового юнацтва. Брав участь у проводі мандрівного водного табору (Tiptagami, Канада), високогірського юнацького табору в Колорадо. Брав участь в бурлацьких Миколайках, був майже на всіх Великих і Малих Радах Ватаги. Останньо брав участь в ЮМПЗ-95 в Канаді (2007).

Член Станиці Братства колишніх вояків 1 УД УНА в Нью-Йорку, скарбник, член Крайової Управи Братства 1 УД УНА в США та Головної Управи, від 1992 р. як зв'язковий з Галицьким Братством колишніх вояків Дивізії «Галичина». Голова управи Братства охорони воєнних могил «Броди-Лев».

Від 1974 р. до 1988 р. був головою дирекції кредитової кооперативи в Джерзі Ситі, Н. Дж.

Військова служба: дивізія «Галичина» від 18 липня 1943 р. до кінця війни, в ранзі підстаршини. Полонений в Італії, а від 13 березня 1947 р. до звільнення 17 травня 1947 р. — в американським полоні в Німеччині.

Одержав пластові відзначення – бронзовий, срібний і золотий Св. Юрій, Вічний Вогонь в золоті, Грамота Заслуги і відзнака 50-ліття Пласту в США.

Військові: Infanterie Nahkampfschpange.

Комбатантські: відзнака учасника боїв під Бродами, медаля Архистратига Михаїла, медалі 50- і 60-ліття Дивізії «Галичина», «За заслуги», Відзнака 60-ліття боїв під Бродами.

Я не мав спеціальних досягів в професії, науці чи спорті, хіба в громадській праці.

На інші замилювання не маю часу, при всіх своїх громадських обов'язках.”

Слово Свата на Похороні Цюха

- Сват

Пластовий курнь «Ватага Бурлаків» та ціла пластова спільнота України, Канади і Америки і ветерани Дивізії «Галичина» є сьогодні відкриті глибокою жалобою. Від нас відійшов на мандрівку у засвіти незабутній:

Пл. Сен, Кер. Юрій Ференцевич «Цюха»

Є дуже тяжко тепер оцінити велику втрату, яку зазнала наша громада з причини відходу із цього світа нашого дорогого колеги і побратима «Цюха». Він був повний енергії та відданий і невтомний працівник в нашій громаді, котрий своєю діяльністю залишив по собі тривалі сліди в Україні й діаспорі.

Було би дуже тяжко відтворити та вичислити всі його діловодства, осяги та внески у різні ділянки життя, організації та установи нашої громади, котрі він виконав своєю невтомною працею, бо їх є багато. Можна тільки вичислити найважливіші.

Він став членом Пластової Організації підчас Другої Світової війни, ще тоді коли Пласт існував у інших формах зумовлених обмеженнями окупантів, тоді став членом куреня «Передових». Члени цього куреня всеціло зголосили себе добровольцями до Стрільцької Дивізії «Галичина», а Цюха у пластовому однострою як наймолодший доброволець мав виступ при нагоді врочиствої відправи добровольців перед Оперним Театром у Львові в дні 17 липня, 1943р. з нагоди виїзду добровольців на вишкіл.

В Дивізії він перейшов усі потрібні вишколи та в липні 1944р. попав у Брідський «котел» з котрого він пробоєм вирвався. У дальшому воював у Словаччині, Югославії та в Австрії в боях під Фельдбахом, в Австрії.

По війні попав у полон до Ріміні в Італії, та відбувши один рік полону, «самовизволився» й опинився у Мюнхені в Німеччині. Тут він вступив до пластового Куреня «Ватага Бурлаків» та присвятився всеціло праці у Пласті. Тоді він виконував усі потрібні функції та діловодства у Пласті, а якщо би їх вичислити то хіба тільки ті, які він ще не виконував, і тоді їхній список був би далеко менший.

Рівночасно Цюха працював також у ветеранських організаціях, а коли відновилася Українська Держава він був зв'язковим між Братством дивізійників в ЗСА та Галицьким Братством в Україні. Щонайменше раз у рік він їздив на одно-місячний побут в Україну для полегдження справ та налагодження співпраці з Галицьким Братством.

Тоді Цюха очолив Братство Броди-Лев, котре займалося охороною воєнних могил в країнах де була та воювала дивізія «Галичина». За його стараннями постав Меморіальний цвинтар в Ляцькому-Червоному на Золочівщині, де поховано зі знайдених і забутих могил полеглих у бою під Бродами, а пошукові роботи віднайшли 250 тлінних останків полеглих дивізійників.

За його ініціативою та фінансовою підтримкою Братства БЛ побудовано Пам'ятник Дивізії УНА у Львові на Личаківському Цвинтарі, а також на цей цвинтар перевезено тлінні останки укр. державних мужів з Німеччини през. ЗУНР Евгена Петрушевича, Дмитра Вітовського, його ад'ютанта, а також основника Пласту проф. Тисовського – Дрота.

На горі Жбир в Ясеніві, де відбувалися тяжкі бої в 1944р відбудовано наново пам'ятник воїнам Дивізії, бо перший, який поставили молоді студенти з України, був опісля знищений ворожою рукою. Братство БЛ фінансувало відбудову, а Цюха щороку їздив туди на траурні відзначення боїв

під Бродами.

За стараннями Цюхи та Братства БЛ відновлено теж цвинтарі УСС з Першої Світової війни в кількох місцевостях Зах. України, а також у Варшаві відновлено могили вояків армії УНР, котрі пізніше були урочисто звеличувані президентами України і Польщі.

Окрім праці з ветеранами та могилами Цюха присвячував багато часу і уваги своєму пластовому куреневі «Бурлаки», тут гуртувалися його найближчі приятелі й тут він радо виконував безліч обов'язків, був учасником та був у проводі мандрівних таборів, був «Ватажком» куреня в роках 70-71, довголітнім скарбником, через 30 літ, завідував видавничим фондом та був щорічно одним з організаторів лещетарських таборів. З відходом Цюхи, Ватага «Бурлаків» втратила невтомного працівника, для котрого ніяке завдання не було за тяжке, або від якого він відмовлявся.

Цюха мав багато відзначень:

Одержав Пластові відзначення-бронзовий, срібний і золотий св.Юрій, Вічний Вогонь в золоті, Грамота: Заслуги і відзнака 50-ліття Пласту в США.

Військові: Відзнака за рукопаший бій. (Nahkampfsprange)

Комбатантські: Відзнака учасника боїв під Бродами, медаля Архистратига Михаїла, медалі 50 і 60-ліття Дивізії "Галичина", "За заслуги", Відзнака 60-ліття боїв під Бродами.

Я маю тут сумний обов'язок попрощати Тебе на все Цюха на останню Твою мандрівку від з'єднань в яких Ти працював:

Пластового куреня Ватага «Бурлаків»

Від Братства Броди-Лев

Від Крайової Управи Братства 1 УД УНА

Від Станиці Братства 1 УД УНА в Нью-Йорку

Відаю Тобі останний салют!

Лист від Юрка Гладкого

Дорогі пані Христино та подруго Ярино.

Пересилаю Вам перелік від кого були вінки, які були покладені до таблиці Юрію Ференцевичу на хресті що на могилі Михайла Бендини. Отже щоб не забігати наперед, то в 11.00 год. у соборі св. Юрія відбулась поминальна літургія та панахида по Юрію Ференцевичу. В церкві були ветерани дивізії, прихильники, пластуни-Бурлаки та родичі М.Бендини. Загалом коло 30 осіб. На жаль середа то є робочий день і прийти змогло обмежено коло людей і в першу чергу Бурлаків і пластунів. По літургії всі перебрались на Личаківський цвинтар. Від входу з портретом Юрія Ференцевича та Михайла Бендини, прапорами Галицького Братства та Ватаги Бурлаків, почесною вартою в одностроях першої УД УНА "Галичина" та вінками всі рушили до пам'ятника дивізії "Галичина" та місця поховання дивізійників. Було покладено квіти, вінки, запалено свічки та виставлено портрет Юрія і Михайла. Виступили бойові побратими-дивізійники, від Ватаги Бурлаків, Олесь Криський, від УПА, дочка Михайла Бендини. На честь пластуна сеньйора керівництва Юрія Ференцевича було дано на позір та тричі пролунало пластова "Слава!". Потім заспівали "Вічну пам'ять" і, під спів якої, було дано три залпи почесною вартою в одностроях першої УД УНА "Галичина". По цьому всі тричі промовили "Отче наш" та "Богородицю". А на завершення пластуни зібрались в коло і проспівали "Шуміли у сумерках" та побажали "юнакам" міцно спати "без тривоги".

А вінки були від:

1. Галицького Братства ветеранів першої УД УНА "Галичина".
2. Пластового куреня "Ватага Бурлаків".
3. Пластового куреня "Передові".
4. Благодійного фонду "Броди-Лев"
5. Ветеранів ОУН-УПА.
6. Від родини О. Криського.

До цього ще долучаю пару фотографій. Може потім ще перешлю інші, але поки що це те, що я маю. На жаль у мене зламана права рука і я не міг сам знімкувати і тому фото дуже невдалі. Можливо з часом я отримаю всі фотографії від інших фотографів-пластунів і перешлю. Тож вибачайте.

З щирими співчуттями,

Юрко

Зимки Гладкого з Львова

Датки на Бурлацький Фонд пам'яті Юрія Ференцевича (Цюхи) на Лещетерські Табори

Зібрана сума \$6,245

- Бігун, Ярі
- Гаврилюк, Осип та Джуді
- Гавриляк, Сват та Марія
- Гандзій, Дам'ян та Реня
- Ганкевич, Стефан та Володимира
- Гельбіг, Марія та Адріяна
- Гнатківський, Володимир та Богданна
- Головаті, Сося та Любомир
- Гук, Юрко та Ліда
- Данилів, Юрій
- Дзюба-Бравн, Христина
- Драган, Оксана
- Дрогомильська, Адріяна та Джіна Віра
- Захарчук, Данило та Ксеня
- Ключас, Констатин та Оксана
- Ковч Родина
- Коритко, Люда
- Купчинський, Куба та Вікі
- Курилко, Богдан
- Ватага Бурлаків
- Лісові Мавки
- Лісові Мавки - Філя
- Лоза, Ульяна
- Новаківський, Роман
- Онуферко, Люба
- Павлюк, Борис та Ніля
- Пашчин, Богдан та Квітослава
- Попель, Віра та Юрко
- Річард, Скот та Таня
- Станиця Нью Йорк
- Стасюк, Маріян та Марта
- Стасюк, Маркіян та Ліда
- Турчинюк, Христина та Богдан
- Федаш, Орест та Ада
- Ференцевич, Роман
- Ференцевич, Христина, Ярина, Тарас
- Целевич, Богдан та Джоен
- Цьолко, Люба
- Бень, Тереза
- Шарко, Хіна та Мерилін
- Шуст, Нестор та Ніна
- Щатинські, Наталка та Теодор
- Юрчук, Діянна
- Яросевич, Мирон та Дарка

Прошу прислати матеряли до наступної Комети!

Почтою:

**Kometa c/o
Roman Hankewycz
32-09 Bell Blvd.
Bayside, NY 11361**

Email:

**Rhankewycz@gmail.com
(прошу написати “Комета” у “subject”)**